JURNALUL CĂRȚILOR ESENȚIALE

Ion Toma IONESCU

FERMA GUȘTERILOR
(Reconstituirea)

Editura Hoffman
2024

DTP: Hoffman Design
Tipar: Hoffman Print
Coperta: Florin Dochia

© Ion Toma IONESCU
© Editura Hoffman, 2024, pentru prezenta ediție.

Această carte este protejată prin Copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

EDITURA HOFFMAN SRL
Tel: 0740.984.910
contact@editurahoffman.ro
www.EdituraHoffman.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
IONESCU, ION TOMA
Ferma Gușterilor / Ion Toma Ionescu. -
Caracal: Editura Hoffman, 2024
ISBN 978-606-46-2182-5

821.135.1

Această nouă carte a lui Ion Toma Ionescu poate fi luată, printr-o convenție tacită, drept un (micro)roman. Un roman (post) modern, fiind deopotrivă: jurnal pe sărite, memorial, cu elemente de metaroman, cu pagini de eseu, totul scris la granița, destul de subțire, de altfel, dintre realitate și ficțiune. Citești printre rânduri sugestia programatică a lui Ionescu, că viața fără literatură nu e viață și ficțiunea fără viață nu e ficțiune, iar amândouă fără dragoste și prietenie sunt praf și pulbere. Textul plutește pe meandrele siajului vaporului cu recuzita din celelalte cărți de proză ale autorului: neamul Tobârlanilor, pământul de sub lacul de acumulare de la Merișani, Albaștrii adolescenți hăituiți de securitate, gușterele, numeroasele Marii din viața naratorului, merele Parmen auriu de la Merișani... E vorba de un roman în care autorul se folosește dezinvolt de toate tehnicile narative ale postmodernismului, dar cartea nu se citește cu dificultate, dimpotrivă, are cursivitate și chiar savoare adeseori, lectura fiind limpede pentru cititorii celorlalte cărți ale lui Ion Toma Ionescu, dar și pentru cei care iau contact pentru prima oară cu literatura sa.

Dumitru Augustin Doman

Mesajul autorului

M-am încurcat întrucâtva în iţele acestui roman (care nu-i un roman ca celelalte, vă spun clar!), dar, e tot ce-am recuperat în două săptămâni de spitalizare la Ana Aslan. Nu vreau să vă înşel aşteptarea...

Dar azi am avut bucuria s-o văd pe Luminiţa în zarea de la capătul tunelului cu noua mea carte în mână. Chit că personajele feminine la mine se numesc Maria, îi fac eu loc şi Luminiţei pe undeva, în ediţia a doua!

Cum ziceam starea mea s-a îmbunătăţit simţitor. Atent la scris, mă uitam pe fereastră şi de sub pânzele catamaranului unui nor, ca nişte guşteri zglobii închipuiţi/închipuite, ieşeau înlănţuiţi/înlănţuite literele titlului romanului meu, să-şi etaleze deschis la soare epiderma.

FERMA DE GUŞTERI, cu litere mari şi verzi de tipar. Am deja titlul. E ca şi când romanul s-a scris şi a ajuns la librar.

Crescătoria de Gușteri

Inspirat titlu.
Sigur nu va fi titlul romanului.
Scriu pentru că sunt
unul dintre cei respinși
în Schengenul sciitorilor
de niște austrieci
care cred că LITERTURA e
imperiul lor de scorțoși!...

Literatura nu are graniță.

E suficient să nu lași umbra
să meargă singură pe jos
înainte ta în tăcere.
Să ți-o porți cu cărțile în raniță
și când arde soarele cu putere,
să o împarți cu ceilalți
cu care ești pe drum
și să bei cu ei o baniță de bere...

Prima noapte. Reconstituirea

1

Tot ce voi putea recupera în cele 14 zile de internare și terapie la ambulatoriul Ana Aslan al Institutului de Geriatrie și Gerontologie va fi în această carte dacă voi ajunge la un liman. Poate că tratamentul cu gerovital îmi va îmbunătăți tonusul și starea, și voi reuși să adun textele pierdute și regăsite cumva, să le reinterpretez, să le leg ca înțeles într-un roman care vreau să sper până la proba contrarie că va fi de succes.

Abia ce m-am așezat la măsuța cu laptopul împrumutat de la Alex, după ce instalasem routerul pentru internet. Soția lăsase bagajele și plecase discret să găsească un loc de fumat afară, când ușa s-a deschis ca la gară fără bătăi în ea... Firesc să fie așa! Bați, când bați la o ușa străină. La ușa ta, din rutină și din postură de gazdă, când știi că ai un bolnav în încăpere, n-ai a te teme, e cool să intri direct în probleme și să încerci să-l dai pe brazdă.

Încep cu o pauză deci. Nu e forțată. O fac de bunăvoie chiar cu plăcere. A intrat asistenta, gazda cum s-ar zice, – amabilă, tânără, toată numai un zâmbet complice. Eu fiind bolnavul novice într-ale spitalizării, mă ridic de pe scaun

şi aştept să se implice să mă invite la un snackbar pe malul mării. N-a sărit în mare şi nici în piscină cum aş fi vrut, ştia probabil că nu sunt singur pe lume şi citise în fişa de internare că am picioare de lut...

Venise să-mi facă injecţia Gerovital H3 cu clorhidrat de procaină pentru testare subcutanată şi mi-a explicat ca la proşti, că, dacă inflamaţia din jurul înţepăturii nu va fi mai mare decât un bănuţ, înseamnă că organismul meu nu respinge încercarea gerovitalului de a se arunca în corpul animalului ca într-un puţ, ca să cureţe lesturile coclite la nivelul membranei ghizdurilor şi să declanşeze orgasmul... (Cum vezi o blondă, cum îţi fuge mintea la orgasm, Ionescule!...)

De fapt Gerovitalul acţionează îmbunătăţind metabolismul la nivel celular, prin radicalii neurovegetativi sau chiar antidepresivi, ce ar putea circula liberi, perforând miliardele de membrane plasate în interiorul inimii, ficatului şi celorlalte organe vitale.

Pe mine mă interesa în afară de genunchii care mă îngenuncheaseră mai ceva decât securitatea de altădată, mă interesa zic, mai mult fluidizarea funcţiei creierului, care îmi da în ultima vreme multe bătăi de cap. Uitam. Te mai pierzi în uitare, cu voia sau fără voia ta.

Acu depinde şi bănuţul cât e de mare! Te raportezi la ce ai, euro, dolar sau yuan, că doar nu te vei raporta la copeică, tocmai acum când Putin pune bazele unui conflict planetar în suveică cu chinezul.

Şi un sfat, dacă mi-e îngăduit pentru potenţialii cititori, nu luaţi de bun miezul disertaţiei ştiinţifico-tehnice de dinainte! Citisem de curând în italiană, „*Un nuovo studio sostiene che i radicali liberi aiuterebbero il cervello a mantenere la capacità di adattarsi ai cambiamenti e a invecchiare.*"

(Un nou studiu susține că radicalii liberi ar ajuta creierul să-și mențină capacitatea de a se adapta la schimbări și îmbătrânire.) Dar nu știu sigur cât am înțeles din el.

2

Viața nu crapă când crapă. Să ne bucurăm de ea încet, cât mai încet, știind sigur că ața după ce va fi să se rupă un mare poet va descoperi încolțit într-un sâmbure de nucă, cuvântul care nu se usucă, nemurind într-o carte litera vieții în/dincolo de moarte. Indiferent că guvernele sapă la dracu-n praznic, punând de reformă, o nouă groapă. V-ați dat seama desigur că întâmplarea e destul de recentă Anno Domini 2024.

M-am internat două săptămâni la Ana Aslan pentru un RK. Fie de la stres, fie de la vârsta înaintată, m-a cam lăsat și memoria și picioarele, inima a cam luat-o din loc și ca să fie treaba organizată, cireașa de pe tort (apropo, știți ce scumpe au fost anul ăsta cireșele!?...), mi-a crăpat și laptopul din senin. Stop joc!

Aș zice că lumina oarecum blurată mai dăduse semne, m-a mai scos din răbdări, dar nu așa! Pur și simplu s-a făcut țăndări și cărămizile sparte s-au împrăștiat peste tot. Merii și prunii, crinii și trandafirii dezrădăcinați au zburat ca nebunii în fundul grădinii și dincolo de gard în groapa Linii, de-a valma, scoși din tihna înfloririi. S-au mutat Bahmutul și Gaza la mine pe hard.

Ocupația mea de-acum ca scriitor e să scotocesc răbdător sub moloz, nimicul. Să găsesc sâmburele de adevăr dintr-o prună sau dintr-un măr și să pornesc alambicul, încercând să-mi reconstruiesc o fereastră albastră prin care să pot privi viitorul în roz.

Am starea de vulcan, vulcanizând în atelierul său roţile timpului...

3

Mi-am adus aminte, stând în faţa laptopului, versurile prietenului meu A.A.G. mai actuale decât oricând.

„Să îngropăm cărţile ,/ să uităm încet şi sigur,/ să facem un plan de uitat în comun, / să-i îngropăm pe cei care au scris cărţile, / să-i îngropăm pe cei care le-au citit, / floarea de muşeţel nu învaţă alfabetul…” şi tot aşa. Textul întreg îl găsiţi în recentul volum *Nu-i mai aşteptăm pe barbari*. Căutaţi-l că merită.

Nu vreau să mă lipesc intenţionat de notorietatea prietenului A.A.G. Mă leagă de el o prietenie adevărată, atâta timp cât ne-am citit aproape toate cărţile şi ne-am pus pe hârtie hărţile gândurilor după lecturi; chiar dacă ne-am întâlnit şi am vorbit de puţine ori faţă-n faţă. A fost primul pe care l-am sunat pe telefon povestindu-i despre necazul meu. Cu inima lui mare m-a încurajat sfătuindu-mă să am răbdare, să duc laptopul la un „doctor IT ventriloc” să i-l las pe mână o săptămână două, poate paguba aia de guştere Lenovo, mai ouă ceva din el... Cu ouatul am înţeles, dar de ce e ventriloc, doctorul?...

— Imposibil scrisul tău să nu fi lăsat urme pe undeva! Îi şi vedeam zâmbetul mucalit înflorindu-i pe buze.

— Ţie îţi arde de glume în timp ce starea din sufletul meu e ca şi cum ar vrea să-şi rescrie propriile postume, după ce au fost tipărite şi apoi şterse la greu din memoria mea.

— Eşti prea dramatic! Ca scriitor ai întotdeauna soluţii. Toţi am pierdut în viaţă câte ceva important! Te linişteşti, cauţi prin reviste, pe Facebook sau pe blog fragmente

publicate, le reașezi, le lipești, reconstruiești idei și destine... A doua oară iese întotdeauna mai bine.

4

Întâmplarea face să fi început aceste succinte lipituri, o încercare de reconstituire măruntă pentru învierea cărții pierdute încă de acasă, pe laptopul nepotului meu Alex (el e autist, nonverbal, nici nu scrie și își face comunicările simple cu ajutorul unui program pe tabletă). Cum spuneam am deschis o pagină word unde era scrisă deja o poezie de-a mea, *Tropar*, care se potrivea. O reproduc și pe aceea:

Râde iarăși primăvara, / de noi râde! / Și-a tras mască de gâde/ din flori pe urechi / și, la schimbarea de gardă spre zori,/ a extras dintr-un tablou vechi cu cruce și eșafod,/ o halebardă…// Norod de lumânări aprinse / se scurgeau izvod din rană,/ cuvânt din cuvântul de Prohod / lăcrimând pe icoană,/ rostit rar, ritos, / pe limbă / de clopot…// Un miriapod/ în marele lui tropot,/ pod de lumină ca un nimb,/ peste moarte călcând/ și noi adunați într-un licăr de gând,/ încolonați, cu lumânări aprinse, // ne-am bucurat de adevăr.

Trecând peste vizibilitatea majoră pe care o are o poezie mare față de o poezie minoră, abia acum îl înțeleg pe un alt prieten al meu, mai înalt, V.D., piteștean ca și mine, care m-a înjurat odată în tinerețe într-o Cafenea, că poezia mea nu are sfântă mânie democrată și nu e vie (părerea dumnealui!).

Îi acord circumstanțe atenuante și celuilalt prieten C.V., el a refuzat să-mi publice antologia Argintarium, în seria Opera poetică a editurii Paralela 45 (când o avea), pentru că publicase înainte în respectiva serie, nume importan-

te. Şi ce valoare estetică puteau avea gablonţurile mele argintate?...

Argumentul că la bal sau la spital fiecare îşi duce în spate crucea lui de învins şi că într-un final avem morminte separate, nici acela nu l-a convins!

Cu ce rămâne poetul fudul în universul celor două lumi paralele de care am vorbit şi n-am vorbit destul? Eu, cu pumnul de praf din coada unei comete, iar A.A.G. spre exemplu, ar rămâne să trăiască stelar doar cu versul:

„nu călcaţi pe iarbă!/ ar putea fi refăcută civilizaţia omenească/ deşi nu se ştie/ dacă universul ar mai îngădui/ dacă Dumnezeu s-ar mai pune în cârd/ cu asemenea paraziţi."

Isprăviţi dumneavoastră ce-am avut de zis! Eu am deschis şantierul şi am început să lipesc cu rost, ciob cu ciob nopţile, să redescopăr misterul de a însufleţi umbrele acelor Marii ce şi-au găsit adăpost o vreme şi mai bântuie încă în inima mea. Să caut resturile de texte şi pretexte prin bozii risipite în spatele gardului dinspre Groapa Linii în urma acelei explozii a hardului. Să recompun imagini vii într-o carte cu 100 de pagini poezie şi proză la un loc cum n-a mai fost altele pe glob şi nici la mine în bloc... (lăudărosule ce eşti!)

5

Prima noapte în spital, o noapte în care am încercat să-mi adun gândurile, să uit de ce ajunsesem aici, mai mult obligat de cele două fiice ale mele, grijulii. Îmi propusesem să folosesc şederea cât se poate de eficient, dar era destul de greu să mă acomodez cu condiţiile. Nu sunt un tip pretenţios. Atâta timp cât curăţenia era în regulă, aveam un scaun şi o măsuţă pe care să-mi aşez laptopul şi un televizor la care

să-şi vadă soția serialele, totul e OK. Ea, ca să nu mă deranjeze când lucram, era învățată de-acasă, de obicei vedea filmele cu sonorul oprit.

(Fiica mea Cristina, alertasem toată familia să caute scrieri de-ale mele pe unde le găseau, mi-a trimis pe e-mail un text pe care-l corectase, publicat în *Revista Nouă* a unui alt prieten al meu F.D. și numărul ziarului *Universul*, din 02 noiembrie 1948, ziua nașterii mele, găsit de fratele meu Dan în Digiteca Arcanum. Ce cadou frumos! Doar el îmi putea aduce în calitate de istoric, după trei sferturi de veac, ecoul universului acelei zile, când oul de guștere și-a spart coaja pentru că trebuia să mă nasc.

A doua noapte. Aniversarea

6

Dimineață. Cerul îngândurat nu reușea să se lumineze, și, ceva ciudat se întâmpla cu mine. M-am trezit dintr-odată pe strada Buzoianu 23-25 în mijlocul agitației bucureștene. Vânzătorii de ziare începuseră să strige titlurile primei ediții. Un băiat tânăr, mai măsliniu la față mi-a întins *Universul*. (Era același *Univers* cu cel pe care îl aveam deja în geantă, scanat.) Am parcurs prima pagină din reflex, cu gând să aflu ce ținte au mai atins loviturile aeriene din nordul fâșiei Gaza și câți luptători hamas au mai pierit în labirintul de canale subterane. Nimic despre Gaza și nici despre războiul lui Putin cu Ucraina!... Firesc ce să zic!...

Pe prima pagină mi-au sărit în ochi titlurile. „Ațâțările războinice sunt sortite eșecului". În continuare, „Trădătorii" și „Ce cred cetățenii despre prietenia româno-sovietică". Mai erau, „Telegrama Congresului ARLUS adresată generalissimului I.V. Stalin" și „Inaugurarea nouei (grafie originală) linii ferate Filiași-Bumbești-Livezeni" (Uite că se întâmplă lucruri bune la C.F.R.! Or fi pe granturi?)...

Întorc *Universul* la ultima pagină. Anunțuri, Publicitate, Reclame. Poate găsesc o notiță până la urmă, să con-

semneze faptul că m-am născut și eu în această zi. Insist. Vânzări, Cumpărări, Decese... Despre morți numai de bine! M-am întrebat mereu, statistic vorbind vis-à-vis de populație. Suntem egali ca număr / zi. Câți ne naștem aproximativ atâția murim. Și atunci presa aservită puterii, furnizoare de cunoașteri și informații, de ce prezintă doar eșantioane ale durerii, can-canuri, fără a avea și o rubrică de nașteri?...

*

O vreme închisă, umedă și cețoasă în dimineața despre care povestesc. Termometrele stabilizaseră mercurul pe scala gradată în dreptul liniei cu ghinion ce indica cifra 13. În acea zi Titi Epure părăsea pentru totdeauna tipografia ziarului Universul, în timp ce eu îmi sărbătoream printr-un țipăt, debutul literar în universul mic al unui dispensar de țară al doctorului Galibin, aflat în Merișani pe șoseaua principală spre Curtea de Argeș, nu departe de gară.

Titi aruncă o ultimă privire, cumva cu părere de rău, către rotativele ce continuau să se învârtească. Își luase lichidarea de la casierie și prima ediție a ziarului, cum îi era obiceiul, din capătul benzii unde se pregătea expedierea coletelor.

Lucrase din greu toată noaptea. Lipsiseră niște zețari din echipă și abia reușiseră să termine la timp ediția de dimineață, marți 2 noiembrie 1948, cum am mai spus. Instinctiv se uită pe prima pagină, sus în dreapta la numărul ziarului și-l înregistră în memorie. (Era simplu, 255, grupul de trei cifre așezate la mijlocului numărului telefonului meu mobil. Nu al personajului! Al autorului de mai târziu, lămurim.)

Va avea timp să citească jurnalul în tren, căci își luase cu o zi înainte bilet la clasa II-a spre Câmpulung, până la Rădești. Abia după ce cumpărase biletul i-a trecut prin minte

ca un reproş, faptul că nu s-a sforţat poate suficient să o caute pe Suzi (Suzi îi spunea Mariei...).

*De când se întorsese din prizonierat, nu prea avusese timp. Până şi-a găsit serviciu, iar la tipografie lucra în schimbul de noapte... Munca nu era uşoară şi dimineaţa când ajungea acasă, stătea cu chirie undeva la margine de Bucureşti, pica de somn şi nu se mai trezea până pleca din nou la tipografie. Apucase totuşi să vorbească la Crucea de piatră, dar n-a mai g*ăsit nici o fată din cele vechi să o cunoască pe Suzi (Ele n-o ştiau de Maria şi nici de Suzi...). Erau toate noi, tinere venite de la ţară. Doar patroana rezistase. Madam Miţa îi dăduse ceva relaţii, dar nu erau suficiente.

— Titişor dragule, din ziua când ai plecat pe front şi ai venit să-ţi iei la revedere de la Suzi, a mai stat la mine trei sau patru luni. Începuse să se vadă că e gravidă, n-a vrut să-mi spună cu cine rămăsese! Ea doar cu tine îşi pierdea capul, şi, sinceră să fiu, eu pe tine te-am bănuit, de-aia nici nu am insistat.

Cu nici un chip n-a dorit să-şi lepede copilul şi a plecat să nască undeva prin Moldova, unde avea nişte neamuri. După vreo doi ani am primit de la ea o carte poştală. Îmi scria că se măritase, dar şi divorţase între timp căci omul acela nu s-a împăcat cu gândul, socotise lunile de când se cunoşteau şi rezulta că nu putea să fie fata lui. Are o fată dec*i(!), gândi Titi...*

— Şi adresa de unde fusese expediată cartea poştală?...

— E scrisă adresa pe cartea poştală. Treci într-o zi pe la mine pe-acasă, o caut şi ţi-o dau. Suzi nu mi-a mai scris de-atunci!...

Îl încăieraseră aceste gânduri după ce ieşise din tipografie, mergând pe pasarelă spre celălalt corp de clădire unde

se aflau birourile. Zări în treacăt fața boccie a tovarășei Ana Pauker, doamna ministru a afacerilor externe ce cobora dintr-o mașină ce oprise în dreptul lui. Era singură, doar ea cu șoferul.

Nimerise direct în agitația de pe Brezoianu, unde vânzătorii de ziare începuseră să strige în gura mare titlurile primei ediții a Universului. „Rechizitoriile în procesul grupului de complotiști spioni și sabotori!" / „Ultimul cuvânt al acuzaților!". / „În pagina III-a, Programul manifestărilor organizate de Comitetul Național pentru sărbătorirea Prieteniei Romano-Sovietice din 2 Noembrie 1948". / „S-a inaugurat linia ferată Filiași-Bumbești-Livezeni!" / „Citiți telegrama Congresului ARLUS adresată generalisimului I. V. Stalin!"

Un tinerel mai oacheș se apropie de mașină, strigând cu voce pițigăiată, și mai tare după ce o recunoscu pe doamna ministru: „S-a deschis la Sala Dalles Expoziția Prieteniei Româno-Sovietică în prezența doamnei ministru Ana Pauker, aici de față!" /... Mărinimoasă, doamna ministru luă ziarul și îi închise gura tinerelului oacheș cu o bancnotă de 10 lei.

Titi o știa doar din pozele ziarelor pe doamna ministru, dar a salutat-o coborând privirea, fără ca aceasta să-l vadă. N-avea de unde să știe că peste ani la Câmpulung, într-un control de rutină, într-o altă carte a vieții lui (Casa Roșie) de activist responsabil de județul Muscel, se vor afla față în față; și ea, studiindu-i dosarul de cadre, îi va decide într-un fel viitorul, excluzându-l din partidul comunist.

Era sigur că-i va merge rău toată ziua, tocmai azi când se hotărâse musai să dea de urma prietenei sale, Maria(alias Suzi pentru clienți). Va trebui să ajungă acasă la madam Mița să găsească adresa ei. Se gândise îndelung; posibilitatea

de a fi el tatăl copilului era de luat în seamă căci noaptea dinainte de plecarea pe front, fusese o noapte ciudată în care Suzi i se dăruise fără opreliști, ca niciodată înainte.

O părăsise pe Maşenka, primul lui copil făcut cu rusoaica Maşa, cea care-l culesese de pe câmp şi-i îngrijise rănile timp de aproape doi ani. Tot fată şi ea! A avut noroc doar de fete la viaţa lui. Trecuseră zic două luni după naştere când a părăsit-o... *Dar acolo, nu-şi făcea vină căci rusoaica n-a vrut cu nici un chip să-l urmeze când se spărsese frontul, în degringolada din timpul retragerii. Şi, presupunând că ar fi ajuns cu el în România, oricât l-ar fi iubit cum să se descurce, ce să facă printre străini necunoscând limba? S-a dovedit că avea dreptate căci Titi a căzut prizonier... Astfel de lucruri se întâmplă în vremi de război, dar în vremi de pace te prind din urmă faptele şi e nevoie de clarificări ca să nu ai mustrări de conştiinţă.*

A trecut pe trotuarul celălalt hotărât să meargă acasă la madam Miţa.

Pe trotuarul celălalt fu oprit de un om ce intră în vorbă cu el. I se părea cunoscut, dar la început nu ştia de unde să-l ia. Pălărie neagră de fetru, pantaloni albi de dimie, cămaşa lungă de in cu broderie din fir de argint, mustaţă în furculiţă, chimir şi un sacou englezesc ce-şi schimba culoarea ca un guştere întins când la umbră, când la soare. Din vorbă-n vorbă lui Titi i se luase ceaţa de pe ochi. Îl identifică, nici nu era greu, îl ştia dinainte de război. Cel mai mândru ţăran dintre ţăranii din Merişani. Venea în capitală cu trenul la două săptămâni, să dea socoteală de ce se mai întâmplase pe moşia celor două surori, boieroaicele nemăritate pe moşia cărora el era un fel de administrator. Surorile ajungeau în sat doar două luni pe an, în timpul verii.

Și-a păstrat obiceiul de a veni la București și după ce stăpânele sale fugiseră în Elveția, de teama rușilor sau a democrației populare, n-am de unde știi! Se oprea direct la Crucea de piatră în dreptul felinarului roșu de la poartă de parcă s-ar fi întors la vatră. Avea întotdeauna ceva în sacoșă „special pentru madam Mița de la moșu!". O făcea cu plăcere. Își zicea „moșu" de fantoșă. Chiar dacă împlinise șaizeci de ani, era în putere dacă la șaptesprezece a căzut din tei urcat să-i culeagă floare Dumitrei, rupându-și piciorul. Și ca să nu se confuzeze cititorul, să-i fileze lumina de la bec, plec de la ideea că pe femeia lui o chema Lina și după zece nașteri, bolnavă, se vindecase să mai ceară de la viață vreo plăcere.

Aducea la Crucea de piatră vișine pentru dulceață sau pentru vișinată și atunci automat adăuga și cinci litri de țuică de prună curată, la patruzeci de grade. Miere, căpșuni, struguri sau alte bunătățuri proaspete în funcție de sezon. Era o plăcere a lui nevinovată ca oaspete! Pentru plăcerile celelalte avea întotdeauna chimirul plin. Când madam Mița îl zărea pe fereastră, înflorea ca o mușcată în glastră din senin și striga:

— Fetelor a venit Tobârlan! Le învățase și pe cele noi, neapărat în conversație să se folosească la o adică de numele lui de orășean, mai fudul, „Nea Mitică". De cel de țăran s-o fi săturat destul la el în sat!

— Nea Mitică, azi ce floare vrei să culegi din tei? (Îmi dau seama că sunt furat de condei uneori când scriu. Teiul Dumitrei vine mai târziu și va rămâne al ei!...)

— Hei, madam Miță, alege matale pentru mine ce vrei, da să aibă aluniță sub țâțișoare că vin rar, să-mi ție măcar până data viitoare!... L-a întrebat odată cu blândețe Mița și el nu s-a supărat. Se jurase Linii lui în tinerețe că nu-i va înșela

aluniţa de sub sânul drept. O avea din naştere desenată ca o inimioară.

— Şi Dumitra? Insistă madam Miţa zâmbind şiret...

— A avut grijă Cel Înţelept, nu mă plâng! I-a dat şi Dumitrei aluniţa dumneaei, sub sânul stâng... Firesc cei zece copii născuţi de Lina şi anii, nu uşori, tulburaţi de boală, vremea a lucrat şi conturul inimii desenat de penița Lui Dumnezeu s-a deformat. Ochiul te mai înşeală!... Contează să fie o aluniţă pe-acolo pe undeva!

Ajungea la Gara de Nord spre seară şi pleca a doua zi după amiaza înapoi.

— Nea Mitică te-mbogăţeşti! Gata-gata să nu te recunosc!... Nu era o prietenie, diferenţa de vârstă fiind vizibilă între Titi şi Nea Mitică. Doar că îi legase o întâmplare hazlie de la Crucea de piatră. Tobârlan, de vorbă cu madam Miţa în salon, auzi oprindu-se o birjă afară şi un grup vesel de trei ofiţeri, pus pe hăhăială, se pregăteau să urce scările către stabiliment. Recunoscu pe moment vocea baritonală a puşlamalei de Gogu, fiu-său cel mare, inconfundabilă ca vocea lui George Vraca. Nu era locul potrivit la bordel să se-ntâlnească cu el!... Ar fi profitat să-l mai stoarcă de nişte bănet şi gură spartă cum era, n-ar fi putut să fie în stare să ţină un secret. Prin urmare:

— Madame Miţo, ascunde-mă pe undeva de fiu-meu! Îl luă de mână pe coridorul din dreapta şi fără cuvinte îl împinse în dormitorul lui Suzi, unde ceva mai înainte intrase Titi. Ştia madam Miţa ce ştia! Ăştia doi începuseră să se placă de-adevăratelea, şi vorbeau, şi vorbeau cât să tacă doar când se sărutau, făcându-şi planuri de viitor. Nici nu se mai dezbrăcau!... Madam Miţa, după ce plasă turbulenţii la etaj,

se întoarse cu o sticlă plină cu lichior de cireșe amare, patru pahare și un platou cu plăcinte din foietaj cu brânză. De pomină noaptea aceea.

— Ce mai știi de Suzi? îl întrebă nea Mitică Tobârlan pe Titi.

— Asta e că nu mai știu! După ce am scăpat viu din prizonierat și m-am întors în țară n-am dat de ea. Am aflat că ar avea madam Mița adresa ei pe o carte poștală și spre acolo mă îndrept.

— Avem același drum. La ora asta o găsim acasă.

Nu locuia departe. Ne-a primit pe amândoi cu mare bucurie. Găsise cartea poștală. Ne-a făcut o cafea și ne-a propus să ne ghicească în ea. A pregătit cestile întorcându-le cu gura în jos pe câte un șervețel. Am atins fiecare fundul cestii cu degetul mare, le-a sucit, le-a răsucit pe amândouă de-odată și pe fiecare în parte. Le-a privit îndelung și tăcea încruntându-se cu gura țuguiată. Într-un târziu ușor vinovată a început să vorbească. Parcă citea din cafea două romane, unul cu Tobârlan și celălalt cu Epure, separate dar și împreună.

— Ce spun eu nu sunt povești! N-am mai văzut asemenea cești niciodată. Și moarte, și dragoste adevărată, o casă dărâmată, alta în flăcări, și încă una la roșu neterminată... Văd și un guștere înaripat între cer și pământ zburând, și o seamă de femei. Văd clar și niște date. Ciudat ce zi e azi în calendar?

— 02 noiembrie 48.

— Și tu Mitică te-ai născut când?

— 02 noiembrie 84, secolul trecut.

— Aceleași cifre, inversate la sfârșit. Deci azi e ziua ta norocoasă frate și n-ai dat de băut!... Și tot azi, o noră de-a

dumitale al cărei nume începe cu A, la o oră după miezul nopții ți-a născut un nepot.

— Aurica, nevasta lui Toma i se rupsese apa când am plecat de-acasă...

— Tobârlane, nepotul ăsta al tău va ajunge scriitor mare și va scrie două romane de succes. Unul, despre viața ta și a neamurilor tale și celălalt e o casă aici la roșu, neterminată. Este și pentru tine o veste norocoasă Titi Epure! Cel de-al doilea roman, va fi despre tine și cele patru sau cinci neveste ale tale...

— De unde până unde legătura? Că nu văd cum să avem împreună o poveste (nici dacă ne dăm de-a dura!)

Păi nepotul ăsta al lui Mitică, băiatul lui Toma, născut azi noapte se va însoți cu una dintre fetele tale Titi din căsătoria cu Victoria și anume cea mică, dacă n-o punem la socoteală pe Mariana lui Zinca!... Așa e drept, că pe *Zinca n-o vei aduce acasă cu cununie, cu ea vei sta doar cu pălinca pe masă la bucătărie și în dormitor... (Înțelesul cuvintelor lui madam Mița nu fu chiar aidoma, n-avea ea cum să știe atâtea amănunte și nume* că nu-i erau scrise sub frunte*, dar și le-a tradus așa în mintea lui Titi, care făcu repede legăturile. De partea cealaltă Tobârlan înțelese și el câte ceva, dar se arăta circumspect.)*

— Madam Mițo, nu că n-aș crede, da la mine în ceașcă ce văd eu pe negru, pare să fie o caleașcă trasă de un cârlan, iar în celălalt plan, pe alb, mi se pare un fel de mâncare de orez, rizoto cu parmezan. Eventual disting cu bunăvoință niște cifre, un miting de cifre: 2,1,1,2,0,2,3. As putea încerca o combinație la loto, să văd dacă ar mai fi cu putință să mă iubească norocul.

— Dragul meu Tobârlan mitingul ăla e o dată însemnată. 2/11/2023/ Tu vei fi atunci negreșit demult oale și ulcele, iar nepotul tău, Ion Toma Ionescu, va fi împlinit 75 de ani, și, internat într-un spital, va scrie un roman epocal Ferma gușterilor pe care nu știe dacă va ajunge să-l termine...

A treia noapte. Lecturi

7

Cu o săptămână mai înainte...

Când scrii un roman și ca scriitor îți place ceea ce faci, așezat la biroul tău cu laptopul în față, frazele curgând de la sine, simți că îți iese... E ca și cum ți-ar fi scris cineva dinainte textul în minte și îți dictează instantaneu ce urmează să se întâmple. O spun din propria experiență, așa am simțit scriind *Gușterele* sau *Tobârlanii* reloaded reinventat(e) în a treia ediție. Sau *Casa roșie* mai recent.

De multe ori la cele mai inspirate pasaje nu mă mai puteam ține de dictare și părăsind textul principal, deschideam un word nou la care știam că trebuie să revin. Notam acolo prescurtat, precipitându-mă, sărind cuvintele, folosind mai mult verbele și urmărind să nu pierd ideile ce le primeam în mine de undeva din afară. Uneori îmi plăcea cum curge fraza întreagă și mă chinuiam s-o notez așa cum fusese rostită.

Rescrierea nu era ușoară. La prima încercare rostul era să descifrez textul acela fragmentat, să completez literele care lipseau ca la rebus și, să-i dau o anumită coerență cât timp ideile rămâneau proaspete în memorie. Abia în pasul

următor alegeam dacă acel text va fi păstrat așa cum mi se livrase sau plasam fragmente din el și le dezvoltam în diferite capitole în textul principal.

Reușisem să adun câte ceva din materialele pierdute. Tânărul doctor IT îmi confirmase și el că salvase ceva texte disparate din Lenovo al meu care din păcate nu va mai putea fi reparat. Mi le va pune pe un stick, dar să-l mai las câteva zile. L-am rugat să se grăbească pentru că urma să mă internez la Ana Aslan.

Era numai bine! Simțeam că trebuie să iau o pauză, să mă limpezesc. O săptămână întreagă în pauză, fără laptop, fără Facebook, fără internet nu-i ușor. Cel de pe telefon îmi chinuie vederea șchioapă, ca și cum o săptămână întreagă de încercare aș fi putut răbda să stau fără apă!... Mă și mir că am rezistat! Respectul față de mine însumi a crescut simțitor. Am aflat cu acest prilej că un scriitor la necaz, din Merișani, din Dej sau Valea Călugărească, după caz, știe să și citească nu doar să scrie.

Ionescule spui povești, vrei să pari că ești mucalit!... Nu-ți stă bine! Povestește-ne ca să te credem ce-ai citit în perioada asta, că nu-i o rușine să citești! Asta cu rușinea e cumva relativ... Fapt e că fără motiv, la întâmplare, am început dansul „in kraft" cum ar zice neamțul, ca și cum aș fi vrut să dau literaturii un jaf la drumul mare. Încercându-mi norocul și dând sens loviturii, am luat trei cărți de pe raftul bibliotecii, cu viețile lor cu tot și-am intrat în ele ca un viețaș satisfăcut să-și caute belele.

Mă interesau personajele feminine, modul de abordare al construcției personajelor respective, tehnica de apropiere, de pătrundere a unui alt scriitor în inefabilul feminin al

plăsmuirilor sale, asigurându-mă astfel că nota mea personală va avea ceva sorți de izbândă, în oglindă cu personajele însufleţite în paginile romanului la care lucram.

S-a nimerit un Murakami, un japonez din marea elită, un Marc Levy, maestrul francez de best-seller-uri ispitit de Spielberg pentru scenarită şi încă o româncă autoare de proză în dormitor. Un travaliu fără onorariu şi fără perdele, ca detaliu.

Un parcurs inedit de la misterioasa Sumire, tânăra ce se visează scriitoare a lui Murakami, care iubeşte o femeie căsătorită mai în vârstă cu 17 ani decât ea. Aceasta se năpusteşte ca o tornadă vie în dăruire peste câmpia de dune, după care într-un final se risipeşte necuprinsă şi dispare în pustiu când soarele apune.

La fel de viu trăieşte şi cealaltă misterioasă Lauren, a lui Marc Levy, cumva invers. Ea, pierdută într-o comă profundă dintr-un accident, se recompune bucată cu bucată, ca să poată relua de la capăt o poveste de dragoste scrisă cu cerneală sângerie din inima lui Arthur. Cu multe planuri, cinematografic, scris alert pigmentat cu umor fin. Astea două cărți m-au satisfăcut deplin.

N-am să-mi iert că nu m-am simţit în stare să gust mied din ultima lucrare a Mariei Udrea, sub pled în dormitor... Am văzut pe gaura cheii împrăştiate câteva pagini cu imagini ale Serenei, întinsă pe covor... Am şi eu o etate! La aşa imagini riscam un infarct cu eternitate şi dacă inima-mi tace, cine ar mai rezona Maria cu poezia ta care mie îmi place!?...

A sunat la uşă poştaşul. A dat norocul peste capul meu! M-a binecuvântat Dumnezeu cu prospături, două

deodată. Pe care s-o mângâi mai întâi? *O pisică surdomută* mustăcind între magie și duioșie sau aleg *Omul cu drujba roșie*, „mai roșie și mai plină de haz decât armata roșie..." Dar nu ăsta e marele necaz!

Necazul mare e că personajul, omul cu drujba roșie, nu era fată!... La personajele feminine voiam eu să mă raportez, să le compar cu Maria mea. Greșeala ar putea fi iertată când e artă adevărată și există umor. Se mai poartă lucru amestecat în sobor. Ce să zic, Prea Fericitul Calinic (Argatu) episcopul de Argeș și Muscel, ne iartă la cât de deschis e la minte.

Ar fi simplu dacă nu complicat să dau fiecărui ochi din cei doi pe care-i am spre lectură câte o carte. Să le citească în paralel în același moment pe amândouă. Ar fi o tehnică nouă și aș ieși nițel mai câștigat din experiment. N-a mai încercat nimeni așa ceva, într-o lume de ipochimeni... N-aș trezi nici invidii, doar că la fel ca la stridii (unele se consumă, iar altele mai rare ascund perle în cochilii), ochii mei doi, ca să mă dau rotund sunt ca dactilii. Cel stâng încă e deștept, iar ochiul drept îl folosesc doar când plâng. E nătâng ca noaptea și surd din naștere. Dar în cazul de față perlele străluceau, nu era o strelice de ceață...

Pe cei doi autori, Ștefan Mitroi și Augustin Doman, mândru că sunt contemporan cu ei, îi consider prietenii mei! Oameni de bine. Cum pe toți care au scris un rând despre mine sau despre cărțile mele cum am mai spus, îi consider la fel. Ei, mari scriitori, stele care confirmă, le mustește scrisul pe taste!... Lumea e plină de contraste.

Eu de valoare mai mică recunosc, mi-am deschis târziu firmă: „Scriitor de roman contemporan și casă de avocatură pentru proiecte europene". Și cum banii niciodată

nu-ţi ajung m-am gândit să-l sprijin pe tata în proiectul lui de a deschide o fermă de guşteri în Merişani, cu gând să devin acţionar şi să mă asigur pentru vremea când voi ajunge unde ajungem toţi până la urmă. Chiar săptămâna viitoare e procesul la Curtea de Casaţie în Contencios administrativ, între Tobârlan ĂlBătrân & asociaţii de o parte, şi guvern de cealaltă parte, în cauza Covidului Victoria şi Ferma Guşterilor. Dosar respins la prima înfăţişare pe motivul că materia primă, ouăle de guştere, erau aduse din cer şi nu respectau normele europene. Tata mi-a făcut procură mie să pledez în cauza aflată pe rol, el având oarece probleme pe *Insulă într-un alt proces*.

M-am şi mirat când am descoperit că sunt mai mare de ani decât cei doi, Mitroi şi Doman!... Ar putea să-mi zică amândoi „nene", la o adică!... Lăsând gluma la o parte, am început să citesc din fiecare carte câte o povestire, pe rând. Şi ce uimire să constat că omul cu drujba, personajul lui Augustin Doman se numea ca şi mine, Ioan Ionescu şi soţie îi era Maria. (Se ştie, pe toate femeile pe care le-am iubit, descrise în cărţi şi deschise real doar în vise, excepţie Oana mea, le-am numit Maria).

Asemănarea merge mai departe, căci, la fel cum personajul a retezat de dragul drujbei sale toţi pomii din grădina lui şi nu numai, la fel nici eu n-am ştiut să mă descurc în viaţă, şi mi-am retezat singur treptele de la scară. Scara pe care ar fi trebuit să urc.

Am lăsat *Drujba roşie* de-o parte deschizând *Bâlciul* primei povestiri din cealaltă carte, *Pisica surdomută* a lui Ştefan Mitroi, intrând direct în magie.

„O iarnă întreagă a stat bâlciul în satul nostru. Unuia dintre circari i-a căşunat să scoată un viscol nărăvaş din pălărie, chiar când erau gata să plece, şi n-a mai putut să-l vâre, după aia, înapoi."

Următoarea povestire era chiar *Pisica surdomută*, o aveam în minte în lectura de la radio a autorului auzită întâmplător şi parcurgeam rândurile din carte în gând, cumva sincronizate cu ritmul şi incantaţia din vocea inconfundabilă care curgea ca un râu a lui Ştefan Mitroi. Câteodată învolburat, când trecea printre măgurile celor doi pitici devenite dealuri, sau, clipocind molcom când ajungea la câmpie.

Am să redau citatul fericit de la sfârşit. „Om viu, din om mort nu putuseră să facă! Încercaseră de mai multe ori, dar văzând că nu se poate, au spart oglinzile cu ciomagul. De atunci n-a mai trecut bâlciul pragul în satul nostru, niciodată."

Om viu din om mort, dacă era să facă cineva minunea, acela nu putea fi decât Ştefan Mitroi!... Dar nici moş Onel al lui Doman nu se lăsa mai prejos!...

Am continuat lectura de sâmbătă într-o zi de duminică mergând la *Ziua recoltei*, pagina 84. Ce sărbătoare absolut minunată! Numai bună să fie citită...

Câtă imaginaţie dezlanţuită dincolo de imaginaţie şi înlănţuită strâns într-o fabuloasă copilărie, descoperind în cascadă viaţa cu fascinaţia şi dedesubturile ei. Rulând iar şi iar în mintea copilului de altădată, devenit pe parcurs mitic, privind prin crăpătura zidului casei lui Godinel, rămasă după atâţia ani în picioare. Godinel ăsta e un personaj adevărat, cam ciudat el după ce şi-a îngropat nevasta. În loc să plângă, s-a apucat să strângă ceasuri ca să fabrice timp.

Timp necesar pentru când se va trezi Agripina. Spărsese zidul peretelui dinspre cimitir ca să intre pe-acolo mai întâi lumina şi s-o vadă pe Agripina când va veni dacă va fi să fie noapte.

De fapt fiecare personaj are în sine, ciudăţenia lui. Recunosc în mintea mea personajele, şi pe cele reale, şi pe cele din film, amestecate la mare artă. E drept mă molipsesc de râs, cu râsul meu agăţat de râsul molipsitor ce-l poartă pe figurile lor uriaşe un Stan şi Bran spre exemplu, regii filmului mut.

Sau trăiesc cu intensitate, după caz, aşteptatul moment când nea Dicu, operatorul, amestecă rolele sau se rupe filmul şi dintr-un salt, ca săgeata din arc îmi iau zborul şi sar cu sabia pregătită şi strigătul înalt de luptă aferent, prin cearceaful întins între doi copaci în poarta cimitirului, cu gând să dispar printre cruci cu Claudia Cardinale, căutând fericirea pe un petec de rai.

— Claudia stai!...

Şi mă tot gândesc spre final, câte femei se vor fi urcat într-un Piersic (Flor(ent)in), precum Tobârlan al meu într-un tei... Şi bietul de mine, ce târziu am aflat că nu e bine să culegi floare de tei unei singure femei!

Închei aici divagaţia mea la *Ziua Recoltei* lui Ştefan Mitroi şi cu mirare nu pot explica, cum copilul devenit mare şi un munte de scriitor, a rămas cu un licurici lipit pe frunte...

Tot într-o duminică. Azi e Ziua Mondială a Scriitorilor. Dintr-o greşeală personală sau o complicată eroare mincinoasă de sistem, nu e şi ziua mea norocoasă. N-am fost recunoscut oficial şi nu pot îmbrăca ţinuta aleasă de bal, dar nici nu fac scandal.

Planul e măcar să-mi recuperez romanul pierdut în implozie sau explozie, nu pricep ce a fost să mă pici cu ceară! Să prospectez infinitul de posibilități, să le dau un rost, să cercetez elementele dezmembrate și să încerc să le leg pe toate așa cum au fost, sau altfel... Voi avea posibilitatea să optez.

8

Am încheiat pauza cu cititul. Am primit și stick-ul cu textele salvate de doctorul IT... Acolo pe stick e ca la „spitalul de urgență", haos total. Textele sau amestecat s-au întrepătruns, nimic nu mai stă în picioare. Îmi rămâne să ridic către soare un zmeu din folie de argint holografic, un radar ceva, ca să pot recepționa mesajul divin că de-aia am vrut să devin scriitor!

Dar nu știu să strunesc curenții de aer, pentru că un caier de vânt s-a pornit din toate direcțiile. Acul busolei, cel care ipotetic avea în plan după toate convențiile să-mi indice calea, parcă a înnebunit rotindu-se bezmetic sub cadran precum elicea unui(aeroplan) elicopter. Sper să nu fi provocat eu în săptămâna neagră altă gaură-n în cer! Ar fi desigur o crimă, o adevărată problemă, eu caut acolo o rimă, o idee, o schemă după care să lipesc textele recuperate...

Mișcarea elicei mi-a încolăcit brațul deasupra capului, strângând lațul într-un nod marinăresc gordian, una cu sfoara zmeului. Și, de parcă aș fi fost parașutat la un *Dineu cu proști* (Am văzut spectacolul la Teatrul Național cu Mălăele în rol principal. Marele actor ținea neapărat să-și pună pălăria pe cap, cu picioarele. O scenă de neuitat!).

La fel zmeul meu, parașută mută – în loc să se înalțe în cerul deschis spre o direcție cunoscută, s-a lăsat interceptat de

o dronă rătăcită prin Paradis, cu o tonă de explozibil asupra ei.

Nu te supăra frate, dar şi răsadul de roşii, vrei nu vrei, întâi îi tăvăleşti rădăcina în noroi şi abia mai apoi îi îndrepţi tulpina spre propria ei libertate!…

Şi dacă aş scurma în grădină la rădăcina răului unde a căzut drona, ştiu sigur, am credinţa mea că aş descoperi ceva urme rămase pe la prieteni...

A patra noapte. Ana Aslan

9

(Din Jurnalul de spital deschis marți 14 mai)

Dis de dimineață, către ora cinci și-un sfert, un stol de păsări mici din specia codobatură, au pătruns pe coridorul spitalului Ana Aslan. Bine că nu dormeam! Nu erau cert nici din specia codobaturilor albe, nici galbene, nici sure, dacă-ți vine să crezi! După culoarea de la halate făceau parte din specia rară a codobaturilor verzi. Veniseră de dimineață la ture direct din pădure pe unde le treceau drumurile, viața și strigăturile. O sumă de voci polifonice, ce se ascuțeau pe parcurs, din frica de a nu se lăsa atacate de vreun urs.

N-ai ce face (!), faci gălăgie dacă vrei ca ursul să nu te atace!

Însuflețite și tonice, codobaturile animate peste măsură, cu mopul și măturile în mâini, își continuau în stol focul discuțiilor aprinse, întinse pe coridoarele spitalului Ana Aslan. Musai să găsească din dezbatere până răsare soarele o soluție pentru viitor că nu e de șagă cu viețuitoarele de urși. Ori să împrumute câini de la vreun cioban pentru pază în natură, ori să se retragă în literatură(ar fi o rază de speranță) și să scrie fiecare un roman. Somnoroasă, soția din celălalt

pat al rezervei, îmi spune cu o anume iritare a tonului în glas:

— Ce scandal e, tată, în spatele uşii pe coridor, au venit ruşii?

— Nu mamă, urşii! Vor şi ei gerovital. Au aflat că se opreşte tratamentul cu fiole în spital. Fabricantul a prins un contract important şi când prinzi un contract bun nu eşti nebun să-l respingi! Faci efortul să baţi fierul cât e fierbinte şi ajuţi exportul.

Ministerul sănătăţii a luat act şi-a făcut socotelile urgente, spitalele aveau pastile suficiente (au dispărut în bloc şi îndoielile că efectul compatibil, ar fi mai precar!). Se făcea şi economie la seringi... şi, s-a luat pentru intern pe loc măsura să se schimbe procedura de tratament. Fără fiole evident!

— Şi poza zilei cu urşii în miezul scandalului? Ei de ce au venit?

— Caută fiole în fondul de rezervă al spitalului. Slavă Domnului noi ne-am pus la adăpost, am primit toată doza!...

N.A. De câteva zile, doar urşii par să fi fost ficţiunea unui coşmar.

10

Nu poţi fii cu adevărat un scriitor important dacă nu ai trăit întâmplările personajelor tale la propriu, dacă nu găseşti în cartea de care tocmai te eliberezi, însăşi viaţa ta. Ficţiunea poate juca rolul ei important, doar dacă te bazezi pe trăiri şi fapte din locuri umblate de tine cu piciorul, într-una dintre vieţile tale pe care ochiul camerei de filmat le-a înregistrat deja în tainiţele procesorului tău personal, şi, rămâne ca montajul să le recompună, dându-le forma finală, ţesând

cum vrea el firul poveștii și adăugând magia. Știința aceasta a montajului dă modernitate textului, nu întorsătura frazei pe care de altfel, prin exercițiu, mulți o pot stăpâni. Ea e cea care te poate face să nu lași o carte din mână până n-o termini de citit.

Din punctul acesta de vedere, nu pot afirma că sunt un scriitor important (ar fi culmea infatuării!), dar pot susține cu mâna pe inimă, cărțile mele importante, atât *Gușterele* (*Tobârlanii*), cât și *Dosarul Albaștrii*, *Casa Roșie* și acum *Ferma Gușterilor*, se bazează pe lucruri și fapte care mi-au marcat existență.

Și mai au ceva în comun, dacă le privești în desfășurarea lor ca într-o oglindă a sufletului. Prima versiune e voit scurtă și densă, pentru a-i da posibilitatea cititorului să o parcurgă dintr-o răsuflare fără să-l plictisească, cu acumulări continue, cu reveniri temporale incitante, care solicită din plin atenția și participarea celui care citește.

Sfârșitul aduce cu el o ușoară nemulțumire. Unele personaje și-ar fi dorit mai mult. E greu să admiți rolul tău în poveste, dacă nu ești Zmeul Zmeilor sau Făt-Frumos! Tu însuți ca scriitor simți că ai lăsat o poartă deschisă pentru a putea reveni. Masai ar trebui să revezi și să întregești cartea. Cu siguranță autorul este întâiul care știe că va urma o ediție viitoare.

M-a întrebat odată la Sibiu, Silviu Guga, de ce revenirile asupra unei cărți scrise are la mine un caracter întrucâtva programatic? Nu știu dacă explicația mea l-a mulțumit atunci și încerc să argumentez și aici.

Consider că scriitorul are un timp al său, pe care dacă din diferite motive nu l-a întrebuințat drămuindu-l parcimonios și eficient când trebuia, spațiul se îngustează. Eu

ca prozator am început foarte târziu, cei care mă cunosc ştiu deja motivele cumva forţate de împrejurări. Ştiu de ce spaţiul de joc a devenit foarte mic, existând la mine teama că nu pot termina ce am început.

A trebuit întotdeauna să sar peste etapa de sertar care sedimentează şi aşează lucrurile. Am preferat să scot la lumină eboşul, schiţa de roman, casa la roşu, cea care conturează întrucâtva rotund, visul de la care am pornit. Există riscul ca proiectul întregit să-şi piardă din suplеţe încărcând în tencuială brizbrizuri.

Îmi voi mai asuma sau nu acest risc în cartea pe care o reconstitui acum, din cărămizi sparte, din fragmentele recuperate greu, unele scrise altele nescrise ruginite în memoria afectată a celor 75 de ani împliniţi? Nu ştiu dacă voi mai avea curajul, certitudinea să mă încred în posibilităţile apariţiei unei a doua ediţii!...

A cincea noapte. Maria

11

Să relatezi o întâmplare imaginată sau trăită, acumulând prin scris tensiunile dintre personaje, când se înfiripă între ele în crescendo aproape din nimic legăturile periculoase, sentimentele contrarii, amestecate cu trăirile tale instinctuale, subiective, de care nu ai puterea să te disociezi ca să rămâi doar un observator fin analitic și rece, nu este atât de simplu. Dar Maria, indiferent că ar fi chemat-o Sanda, Ioana, Ana sau altcumva, e numele personajului feminin de referință pentru proza mea, pe care l-am adoptat de la primele încercări și m-am raportat la el de-a lungul vieții cu disperarea celui care iubește fără speranță ceva de neatins. Nu ca să mă ascund de ochii celorlalți cât mai ales să mă apropii de mine însumi cel care sunt sau aș vrea să fiu, mult mai liber în atitudini și fără prejudecăți.

Țineam la Maria mai mult decât mi-ar fi permis o prietenie normală. Pe deasupra funcționa între noi un dat (indus?) acceptat de amândoi (Ne dădusem în copilărie de-a verii într-un an de Rusalii!). Căpătasem prin jurământ liber consimțit un fel de grad de rudenie, deasupra rudeniei,

pe care ni-l impusesem, sinonim celui căpătat prin alianţă cumva, deasupra alianţei, dar nu era chiar aşa.

În plus ea era prietenă cu soţia mea şi eu prieten cu cel care-i era soţ. Parcă ne-am fi avut din copilărie de fraţi buni, doar sângele ne despărţea. Se mai înfierbânta câteodată, dar ne stăpâneam. Construisem în timp un schengen al nostru în care ne jucam. Ne plăcea să ne jucăm şi ne provocam uneori! Ar fi dat cât se poate de periculos în ochi străini. Nu eram deloc străini noi patru şi întâmplările vieţii ne adunaseră vecini de palier.

M-am trezit cu Maria în casă. A împins în uşă şi a intrat fără să bată. Nu apucase să descuie apartamentul ei, venise direct. Când eram singur nu încuiam uşa. Lucram la un roman şi nu mă ridicam de pe scaun toată ziua. N-avea cine să intre. Soţia sau ea, rar.

Venea direct de la şcoală. Avusese dirigenţia ultima oră şi le dăduse drumul copiilor mai devreme. Ce era să le spună ca dirigintă despre „familie şi tentaţii?"... Erau prea mici şi nu era momentul cel mai potrivit să abordeze din experienţă proprie, subiectul. Ar fi trebuit să mintă. Măcar bucuriile lor să fie sincere. Nu că plecatul de la şcoală cu o oră mai devreme ar fi fost o mare bucurie, dar orişicât!

— Aveţi grijă, ieşiţi în linişte să nu-l deranjaţi pe Impolitic! Directorul Impolitic îşi căpătase porecla de la profesori, nu de la elevi. Bieţii elevi nu prea înţelegeau sensul cuvântului, dar ca poreclă suna bine. Oana era plecată tot weekendul la un *team-building* cu gaşca ei de la servici.

— Am venit să beau o cafea la tine şi să mă descarc! Costel al meu cred că iar umblă după gagici!...

— Zici tu?... Are omul probleme la clinică! Și ridicându-mă în picioare după cele necesare pentru cafea, continuai:

— Da, o faci! Nu mă pot abține când mă uit la tine cum fierbi, și-mi dă cafeaua pe dinafară prin inducție!... Iar pe mine să mă plătești cu un sărut că te las să-ți faci de cap. Și-a așezat haina pe un scaun, m-a luat în brațe și m-a atins cu buzele pe obraz. Eu cu figura nemulțumitului când nu și-a primit răsplata întreagă:

— Numai atât?... Cine să te mai înțeleagă!?

— Destul și-atât! Când te-am sărutat eu altfel?

— Vrei să-ți spun? Ai făcut-o odată în clasa cincea când ne-ai învățat, și pe mine, și pe Costel cum sărută franțuzește o fată. Și ca să mă dau rotund, am fost primul atunci!... Era doar un joc și ea a marșat în continuare

— Da, dar am rămas cu el!... Că tu n-ai fost în stare!...

— Am strâns-o mai tare pierzându-mă în mireasma parfumului ei și am sărutat-o la rândul meu pe gât, lângă ureche.

— Doar atât? Își juca ea rolul de mofturoasă în continuare.

— Atât, să nu constatăm amândoi cumva că ne place!...

O primeam noaptea în visele mele câteodată. Visele nu au opreliști. Mai ales atunci când sărbătoream câte ceva. Luam cina împreună doar noi patru și încheiam seara cu un dans prelungit. De obicei Costel se cherchelea spre sfârșit și Oana mea îl lua la bucătărie să spele împreună vasele. Maria dansa minunat și, învăluit în mireasma parfumului ei, nu simțisem că trecuse de mult miezul nopții.

— Hai că v-ajunge!... apăru Oana. Îl lăsase pe Costel adormit în bucătărie pe scaun. Îi povestesc eu mâine lui Costel ce-a fost de voi!... Duceţi-l să se culce la el în pat, şi, spală-te Marie cu el pe cap că la vase nu e bun să-l iau de bărbat.

Cu Oana nu m-am potrivit niciodată la dans. Dacă aş fi dansat cu Maria înainte de a o lua pe Oana de soţie, ar mai fi fost iubirea dintre noi un păcat?... Ştia asta şi prin comportament mă provoca uneori ca şi cum îmi încerca rezistenţa. Mă testa ca şi cum i-ar fi plăcut să ştie dacă sunt în stare să încalc pentru ea limitele permise.

Sunt un tip defensiv, îmi place să iau doar ce mi se oferă în vise!...

În timp devenisem un fel de confident. Înainte să-i povestească Oanei problemele ei, mi le punea mie pe tavă. Neînţelegerile cu Costel în general aveau rezolvare. Mărunţişuri banale ce apar într-o căsnicie... O dulceaţă de fată când povestea bosumflată că are la uşa casei un crai! Dar aducând vorba despre ea şi cântărind în balanţă rătăcirile fiecăruia, realistă cum era, nu se ascundea de mine, ba dimpotrivă! Insista să-mi dea toate detaliile. Murea de râs, avea un haz nebun, provocator şi atunci cheseaua cu dulceaţă de pe tavă, se umplea cu otravă. O umbră de gelozie mă acapara.

Intrase într-o aventură, pe care n-o văzusem cu ochi buni de la început. Nu pentru că l-ar fi înşelat pe bărbată-său, n-ar fi fost prima dată. Avea ceva argumente şi motivele ei să o facă, dar alegerea pentru care optase nu justifica cu nimic paşii greşiţi. Insul o purtase cu el în toate barurile rău famate din oraş, ca pe un trofeu. Încercaseră împreună toate băuturile fine, trăsese în piept câteva fumuri de marijuana,

experiență cu care se mândreau ca niște experți, puștii ei din clasa IX-a ca să pară mai maturi. Le câștigase încrederea elevilor ca dirigă, să-i poată ajuta.

Mediul frecventat cu tentații noi o orbise într-un fel, trecând-o dincolo de rutină. Îi readucea în minte studenția. Nu era deloc un prinț care să merite riscul, să uiți de tine și să te arunci cu ochii închiși în vâltoare. Am stat odată alături de el și alte personaje de aceeași teapă câteva minute la o masă în barul Union și mi-a fost de-ajuns. Îi spusesem Mariei că vreau să-l cunosc și într-o după amiază m-am trezit cu un telefon.

— Suntem la Union, dacă poți veni!...

Insul se așezase în fundul sălii în locul cel mai întunecos, acoperind discuția celor cinci-șase parteneri de masă, din fauna locului, cu hăhăitul său de mascul feroce, ce însoțea un limbaj licențios, limitat și întesat de măscări. Barul Union nu se transformase prea mult. Spațializat cumva în trepte, un mic amfiteatru cu mese scunde, înconjurate de fotolii mari vișinii și taburete rotunde îmbrăcate în piele, împrăștiate peste tot, ușor incomode pentru genunchi. Cunoșteam localul, dar nu mai intrasem demult în el.

În perioada albastră a tinereții mele, înainte de '89, ne strângeam aici frecvent și discutam la o votcă mică pe marginea materialelor ce urmau să fie publicate în revista Albastru, pentru care începusem demersurile de aprobare. Făcuserăm ceva drumuri la București și strângeam materiale pentru primele cinci numere, cum erau cerințele. Publicul consumator obișnuit al barului era nelămurit și se întreba cum putem avea atâta răbdare să ne consumăm ore în șir timpul degeaba.

Măcar să ne fi comandat o votcă mare!... De fumat fumam ca şerpii, nu era interdicţie la fumat în interior ca acum. Se învăţaseră cu noi. Eram tineri entuziaşti şi frumoşi. Curând am devenit interesanţi şi pentru cei aflaţi în exerciţiul funcţiunii, tineri şi ei. Veneau câte doi trei şi se aşezau la o masă vecină cu a noastră. Abia ieşiţi din Academie, în civil. Noi albaştrii, ei cu ochi albaştrii. Le făceau ochi dulci fetelor din grupul nostru intrând în vorbă cu ele şi şoptindu-le la ureche, bancuri cu Ceauşescu.

Şi, bietul Vasile Iordache, îi spuneam maurul, mai înalt decât noi şi puţin mai în vârstă, student în Bucureşti la regie teatru, aşezat cu spatele către geamurile dinspre stradă, unde dacă trăgeai cortina perdelei zăreai clădirea Teatrului Al Davila, abia de reuşea să-şi întindă picioarele, până ce apărea Gess strecurându-se printre scaune ca un fluture ameţit de întuneric, dând din aripile ei luminoase şi lăsând o dâră în urmă până la aceeaşi masă a derbedeilor de unde plecase, din locul cel mai întunecos. Ajungând, se trântea relaxată pe picioarele lui Ică, să le mai dezmorţească puţin, şi-l săruta pe mustaţă. A rămas un mister nedezlegat Gess! Şi nici în această carte...

Am zărit-o pe Maria imediat cum am intrat. Umilă şi nefiresc de elegantă între derbedei. Se vorbea foarte tare şi colorat despre nimic. L-am recunoscut imediat şi pe el. Nu mi l-a prezentat, dar l-am simţit uitându-se urât către mine când m-am aşezat pe braţul fotoliului ei, salutând din cap şi schimbând câteva priviri cu cei de la masă. Sărea în ochi bădărănismul insului. Îl purta la vedere cu oarecare mândrie, lui i se părea un harnaşament de fală. Îşi descheiase cămaşa de nasturi să i se vadă pe piept tatuajul. Era o sculă de

armăsar, iar când deschidea gura eliberând fornăiturile lui scabrose, roteai privirea împrejur dorindu-ți de rușine să te ascunzi sub masă. Nu puteai accepta și emiteai bip după bip în mintea ta! Te prefăceai că-ți astupi urechile sau eliberai cumva un râs forțat care să-i acopere vorbele balaoacheșe.

*

Am sorbit cafeaua în liniște. Eu cu gândurile mele. Ea aprinzându-și țigara cu gândurile ei. Semănând fiecare ici și colo câte o întrebare neutră.

— Când vine Oana din *team-building*?

— Nu vine nici duminică seara! Se oprește două zile la Bușteni, luni și marți, să-i facă maică-si niște analize.

12

Ajunsesem cu romanul *Tobârlanii* volumul trei într-un punct mort. Se mutaseră toți Tobârlanii pe insula lui ĂlBătrân în cer, își complicaseră de plictiseală existența și nu știau cum să mai iasă din ea. La un moment dat primiseră la Asociație, căci își făcuseră și asociație, primiseră deci de la Primăria din Merișani o înștiințare că se găsise într-un registru agricol un rest de pământ sub lac la care ar avea dreptul și trebuiau să se prezinte să-l ia în posesie.

Se gândiseră că ar fi putut dezvolta acolo o fermă de gușteri. Vă aduceți aminte sper gușterele ăla ce-l aciuiase Tobârlan în biserica pe care o construise el, parcă să zic în ediția II-a la *Guștere*le, tipărită la editura Inspirescu. Se plimba printre picioarele lui.

Cum ajunsese în cer guşterele?... Păi secvenţa când a erupt sonda de a umplut cu păcură şi noroi mormintele, de a trebuit să se mute cimitirul din luncă.

Întins la soare pe o dală de ciment s-a trezit catapultat direct pe insulă.

Numai că proiectul cu ferma stagnase. Era un proces pe rol...

Nu mai găseam cheia ca autor şi simţeam că scrisul meu umple paginile în gol.

13

— Cheia ta e la mine. N-am folosit-o, dar o păstrez pentru mâine dimineaţă pe la zece, dacă nu-mi trece şi reuşesc să trec peste mai mulţi de dacă. M-a anunţat Costel că pleacă din seara asta la minister, e deja plecat, să discute cu ministrul în funcţie, de dimineaţă. „E acum o conjunctură favorabilă, se scoate la concurs postul de director la clinică". Domnul doctor Costel Dichis, va fi desigur director de clinică!... Cică să-l caut în registru la minister că s-a înscris, dacă nu-l cred!... Prostul de bleg! Dacă mi-ar spune pe bune că s-ar fute cu o gagică, precis l-aş lăsa. Că sunt femeie de lume şi înţeleg!...

N-am zis nimic, am zâmbit doar. Îmi ceruse cheia de rezervă a apartamentului meu cu o zi înainte. Dorea să pună capăt legăturii cu individul şi se temea ca acesta să nu provoace în public un scandal. M-am bucurat în sinea mea şi i-am dat cheia.

— Şi mai e un dacă, la tine Şef! Se pune problema dacă ai chef să pleci de-acasă mâine, până-n zece!... Faci o tură

prin oraș că mi-ai promis că ești mereu cu mine la bine și la greu.

— Cum să fim împreună, dacă plec!... Tu la bine ți-o tragi cu altul și eu, de-a-nboul nu de-al dracului, să mă rog la biserică pentru tine, să te ierte Dumnezeu de păcate!...

— Ce să-ți fac dacă tu cu *Tobârlanii* tăi din cer nu ai timp să vezi că am rămas măcar în seara asta, singuri pe palier!... Mi-a aruncat o ocheadă ucigașă și, ca și cum ar fi vrut să fure startul, a țâșnit de pe scaun, dar cu îndemânare am oprit glonțul să iasă pe țeavă.

Am luat-o în brațe, pumnișorii ei strânși se izbeau tot mai slab de pieptul meu. Purtând-o pe sus mi s-a părut ușoară ca un fulg. Am întins-o pe canapea cu multă grijă, mi-a făcut loc să mă întind lângă ea, mi-a luat mâna și pe sub bluză mi-a așezat-o pe sân, să-i simt inima bătând. Hulubii ei în căușul palmelor mele tremurau cerându-se ocrotiți.

Continuam s-o descopăr cu ochii închiși, degetele mele oarbe, se lăsau în jos tot mai în jos, și odată mi-a strâns mâna în mâna ei oprindu-mă din lunecare. „Ce faci vere!?” Și mâinile ne-au înțepenit. Deschizând ochii am privit-o îndelung. Privirea-i strălucea blând și trist. Nu ne-am spus nimic. După un timp s-a ridicat și a plecat ieșind ca dintr-un vis. Toată noaptea m-am gândit că aș putea să deschid ușa și să traversez palierul. Firele visului s-ar fi putut înnoda. Am aflat a doua zi de la ea că în noaptea aia a adormit cu ușa descuiată. Ce fel de om sunt, cum mă mai rabdă Dumnezeu pe pământ?...

După o noapte cu îndoieli și nesomn am ieșit din casă pe la ora 9. Era o altă zi și nu știam dacă a rămas în picioare

rugămintea Mariei. Ce domn aş mai fi dacă traversând palierul aş trezi-o din somn s-o întreb? Ce s-o mai întreb după o asemenea noapte?...

Aerul dimineţii, coborând pe jos coasta Craiovei, destrăma oboseala şi avea darul de a mă limpezi.

A sunat la telefon Oana si mi-a povestit, nu se mai oprea, cum şeful ei, Petrică Micu, pe munte la cabană, undeva deasupra Sibiului, şi-a rupt piciorul, stricându-le *team-building*-ul.

Parcaseră maşinile destul de departe, la umbra unei stânci uriaşe. N-am întrebat-o dacă parcarea era cu plată... Nu trebuia stimulată ca să povestească cu lux de amănunte. Până acolo se lăsa muntele călcat de roţi. Tocmai ce apăruse de dincolo de stâncă un cioban cu un asin ce purta în spate nişte desagi. Zor-nevoie Micu, şeful, ditamai omul voia să facă o poză călare pe măgar şi a aranjat cu ciobanul. Ciobanul nu i-a garantat că nu va fi trântit de pământ. Surprinzător, măgarului i-a plăcut să fie star şi a stat la pozat câştigându-şi banul cinstit.

Cu rucsacii în spate – noi nu măgarul, el şi-a continuat drumul mai departe cu desagii – am urcat în şir indian pe o potecuţă destul de abruptă. Am ajuns în circa 30 minute (lungi şi grele), la un platou care deschidea o perspectivă mirifică. Am lăsat bagajele în cabană şi primul gând, era cald afară, a fost să punem sticlele de bere la rece. Berile le aduseseră doi soldaţi trimişi de maior înainte să verifice şi generatorul de curent electric dacă funcţionează. Când am ajuns noi, cei doi voiau să plece. Nu le-a trecut prin cap să pună ei berea la rece, dar ne-au arătat un stăvilar amenajat între nişte pietre în apa unui izvor ce susura aproape de ca-

bană, despletindu-se la vale. Liniște împrejur, un cor de greieri însoțea tăcerea. Undeva la 2-3 kilometrii se vedea doar o stână cocoțată în pantă și parcă se-auzea un câine lătrând.

Era o cabană a armatei amenajată modest, dotată cu strictul necesar, numai bună pentru un weekend liniștit, fără pretenții, a maximum patru familii. Doar eu eram singură, că deh tu scrii romane și abia aștepți să scapi de mine. Ne adusese aici șeful de birou Iulică prin cumnatul lui, un maior din garnizoana Sibiu, șef la administrativ. Cu el am avut noroc! Era un tip practic, priceput la toate.

Petrică Micu a vrut să dea un ocol cabanei să vadă împrejurimile și s-a urcat într-un brad, de parcă n-am fi fost destul de sus. Ce-ar fi să-i sperii! Și-o fi spus în gând omul și a urlat din toți rărunchii, îl știi cât de înalt și solid e Micu. „Ursul bă, vine ursul!" Maiorul ne-a liniștit. „N-am văzut urs prin locurile astea și vin aici de 20 de ani. În cel mai rău caz urșii se opresc la stână!"

Și odată s-a auzit o bufnitură urmată de gemete și urlete adevărate. Nea Petrică vrând să culeagă niște muguri de brad a căzut. S-a rupt craca și s-a rupt și piciorul dumnealui. Ce să facem cu bietul om? Cum să-l cărăm până la mașini? Noroc cu maiorul care nu s-a panicat deloc. A adus o foaie de cort, din magazia de lemne, doi lanți pentru gard și cu ajutorul unei sârme de la o culme de rufe a improvizat o targă. Apoi ne-am organizat. Eram cinci femei și cinci bărbați, venisem cu trei mașini că maiorul nu-și adusese nevasta. Patru bărbați trebuiau să ducă pe umeri targa. Iar unul să rămână cu femeile să aprindă focul, să pregătească grătarul și să ne păzească de urs... Dar al cincilea era pe targă. Lenuța lui Micu, normal a vrut să meargă cu el la spital. Am rămas la cabană patru muieri, dar nu ne-a mai ars de grătar.

Nea Petrică, mare şi greu, maiorul îi oblojise piciorul între două atele, culcat pe spate pe targa improvizată era pierit; se îngălbenise de tot! Nici măcar nu se mai văita. Îl înfăşurase cu targă cu tot ca pe-o păpuşă, într-o pătură ca să nu se desprindă.

Ne-a povestit Gabi când s-au întors. N-au putut duce targa pe umeri, n-aveau loc pe poteca strâmtă. Au dus-o doi câte doi în mâini mai mult târşită. Făceau câţiva paşi şi se schimbau între ei. Un calvar!

Ce să faci noaptea în cabană patru muieri cu trei bărbaţi pe vârful muntelui? Măcar să se fi întors şi maiorul!... Aveam de gând să-l recompensez!... Merita şi el, meritai şi tu că ai rămas acasă! (Mi-a tras-o nu s-a putut abţine!). Am murit de frică până dimineaţă.

Vasile şi Gabi după ce au băut o sticlă de coniac au adormit storşi de vlagă. Noi femeile am stat de şagă până dimineaţă cu Iulică. Ştii cum e el când se dă cocoş! Am murit de frică aşteptând să vină ursul. N-a venit, cu toate că ni s-au părut ceva zgomote suspecte în jurul cabanei.

*

Am rătăcit prin oraş până către ora prânzului, când am intrat în barul Union să beau ca pe vremuri un pahar cu votcă. Nu l-am mai băut! I-am văzut pe amândoi certându-se, în public nu la mine acasă! Ultimele cuvinte aruncate peste masă ale individului au fost: „Curvo! Uite că ţi-a venit amantul!" Şi a plecat fără să-şi plătească consumaţia.

M-am aşezat lângă ea, avea lacrimi în ochi, am chemat ospătarul şi am plătit nota. Am luat-o pe după umeri şi am ieşit afară să luăm un taxi. În faţa blocului am coborât şi am urcat scările. Ea a scos mai repede cheile şi am intrat la

mine. Aveam un rest de votcă într-o sticlă din frigider. Un pahar și încă unul, până ce am uitat de noi cine suntem...

Costel Dichis a părăsit-o curând pe Maria. Treceau tot mai rar în ultima vreme pe la noi și-i vedeam atunci pe vecinii și prietenii noștri, perechea frumoasă și realizată cu care ne mândream, cum deșirau amândoi trăgând la două capete de un fir de lânică dintr-o vestă subțire, ce nu-și mai găsea rostul în casa lor, înfășurând fiecare lânica pe ghemul lui.

— Împletesc două perechi de șosete, să ne rămână câte una la fiecare, să nu zică el că am fost și a dracului, și hapsână! Într-o săptămână Costel s-a mutat.

Maria, și-a păstrat apartamentul o vreme. Trecea în continuare pe la noi ca o floare, nu părea să fie afectată. Brava! Voia să schimbe câte ceva în viața ei și ne trezeam seara bătând la ușă cu o sticlă de coniac în mână și chef de vorbă. Începuse să bea sau nu remarcasem eu până atunci. Îi intrase în gând să plece de la școala unde era profesoară și voia să se înscrie la o altă facultate, să o ia de la început. Oana mea încerca s-o tempereze, s-o aducă cu picioarele pe pământ, zicându-i că face cea mai mare greșeală.

— Oana dragă, vreau să simt că sunt vie, cât încă nu e prea târziu!

Cea pentru care o părăsise până la urmă Costel (o chema tot Maria), era avocată, dar nu profesa. Investise într-o afacere, avea un local, librărie și bar(se făceau aici lansări de cărți, actorii piteșteni aveau săptămânal lecturi publice, pictorii își expuneau lucrările, iar muzicienii încropeau recitalurile lor de pian și violoncel). O idee cam năstrușnică ce o plasa în cercul ei rasat de avocați, judecători, actori. scriitori și artiști, cumva în postură de slujnică sau patroană a artelor. Îi plăcea să se folosească de amândouă titulaturile.

Se sacrifica pentru intelectualii piteşteni, oferindu-le un spaţiu de joacă. Savura însă când cineva i se adresa cu „doamnă patroană". Se vedea de la o poştă că era doar într-o perioadă de tranziţie, un provizorat care-i mângâia orgoliul… Doar cârciuma o mai ţinea încurcată.

Nici ea nu înţelegea prea bine de ce se legase la cap şi cu doctorul Dichis atât de repede după divorţ, mai ales că el se arătase şi puţin gelos pe Dan, fostul soţ. Divorţaseră dar nu-şi împărţiseră bunurile*, nu hotărâseră ce vor face cu cârciuma* şi zilnic *erau văzuţi împreună toţi trei. Începuse lumea să creadă că ar fi vorba de un triunghi conjugal, dar nu era limpede pentru nimeni care e partea vătămată. Cert e că la cârciumă ţinea mai mult ea decât Dan, iar Costel despre* cârciumă nici n-ar fi vrut să audă, *dar nu voia să-i lase singuri, parcă se înţelegeau tot mai bine de când divorţaseră.*

Nu-l vedeam pe Costel, cu Mercedesul-Benz E-Class parcat în faţa localului să ţină pasul cu partenera. Nu-l vedeam nici măcar şofer al ei de cursă lungă, cu tot directoratul lui de clinică şi în consecinţă fără grija banilor. Afacerea nu era tot timpul profitabilă şi la o adică o eventuală sponsorizare din partea lui era mai la îndemână decât un credit bancar.

În afară de haine şi maşină, un singur obiect adusese cu el când se mutase din vechea locaţie. Ceasul de perete cu pendul şi lanţuri de argint cu trei greutăţi, pe care eu i-l făcusem cadou. Îl adusesem de la Viena la cinci ani de la căsătoria lui cu Maria. La divorţ Maria nu a vrut să-l păstreze.

„Să-ţi cânte ţie la cap să-ţi aduci aminte la fiecare oră ce-ai pierdut!" Când a vrut să-l fixeze la parter *în librărie între rafturile cu cărţi, l-a scăpat din mână prilej de a fi avertizat cu un zâmbet larg de noua lui iubită:*

— Ai grijă să nu fie un semn rău*! Nu găsise încă un chirurg de ceasuri care să se încumete să-l opereze pe cord*

deschis și să redea ticăitulul mecanismului acela învechit și acordurile melodiei ce se declanșa din oră în oră de mai bine de o sută de ani.

Îl găsisem *la Viena într-un magazin cu tablouri și obiecte de artă în care intrasem întâmplător, după ce îmi cumpărasem arma de vânătoare. Și cum se nimerise fix ora patru am auzit din pendul melodia aceea ce semăna atât de mult cu melodia pe care-mi plăcea să dansez cu Maria,* când aveam prilejul. *Mai aveam în portofel ceva euro, nu mi-am dat seama* că aș *putea avea probleme la vamă. La intrarea în țară însă, vameșul român mi-a cerut doar hârtiile ce însoreau arma de vânătoare.*

Ca o pasăre exotică doamna patroană tânjea demult în sinea ei după ținuturi mai calde.

*

Oana se enerva și la un moment dat pleca la culcare.

— Ce-ți trebuie ție dreptul?... Merită deșteptul ăla de Costel să-i demonstrezi ceva? O faci din gelozie!... Dacă e ea avocată vrei să-i arați că poți fi și tu la fel?

— Nu lui, eu mie vreau să-mi demonstrez că trăiesc și-mi pot lua viața de la-nceput. Ascultând-o, o încurajam cumva. La capacitățile intelectuale, la încăpățânarea ei nu mă îndoiam că dacă și-a pus în gând cu siguranță va și reuși. O și vedeam contrazicându-se cu profesorii la seminarii pe teme de dreptate și drept. Mai dificil din punctul meu de vedere era de închipuit relația ei cu studenții, cu asalturile lor colegiale, naive.

Arăta bine Maria, încă era un fel de regină a nopților, răspândea în jur parfumul unor plăceri misterioase, pe care le ferea mai nou de lumina zilei.

Ştiam de la ea, o simţisem adesea personal în plăcerea de a conversa privindu-mă fix în ochi, trecând dincolo de ramele groase ale ochelarilor şi înotând acolo ca într-un golf cu ape calde şi liniştite. Ştiam de la ea, mă repet, că nu o atrăgea într-un parteneriat lipsa de experienţă şi aventura tinereţii înflăcărate şi fără minte. Vroia să se simtă protejată, ocrotită, ascunsă în ruginiul cuminte al frunzelor pastelate, când fructele coapte mustesc şi dau în alcooluri pentru cunoscători… *Probabil de-aia se cuibărea toată în sufletul meu când abia de ne atingeam* mâinile.

Doar mie îmi povestise odată despre legătura gata să explodeze de la şcoală între ea şi directorul Impolitic. De fapt acesta era adevăratul motiv pentru care voia să părăsească învăţământul. Un om ireproşabil, nu fusese căsătorit niciodată, se lăsase sedus intrând în jocul ei cu sinceritatea unui orb care bâjbâie în propriul lui întuneric. Numai că stătea între ei diferenţă de 30 de ani.

Directorul se gândea serios să-şi facă dosarul de pensionare decât să devină subiect de bârfă, tocat mărunt în cancelarie când niciunul nu era de faţă. Firescul ar fi fost, ea provocase situaţia şi tot ea ar fi trebuit să fie cea cu capul pe umeri care să stingă focul.

Într-o seară s-a urcat în maşina ce i-o făcuse cadou Costel, la cinci ani de la căsătorie, un Sandero Stepway Gri Megalithe. El spera astfel să-şi mai şteargă din păcatele cele multe. Nu bănuise că o va părăsi curând. Reuşise să-şi ia carnetul greu, după a treia încercare. Costel o anunţase de dimineaţă că are de făcut o gardă, una din gărzile care se îndesi*eră în ultima vreme.*

Gândul a fulgerat-o dintr-o dată, nicidecum ca să se răzbune. Amurgise deja afară. Nu avusese ocazia să meargă

cu farurile aprinse aflându-se la volan. Era o noutate pentru ea. Pe deasupra nu-și clarificase ce vrea de la omul către care pornise.

Gata-gata să intre într-o căruță ce avea ochiul de pisică reflectorizant acoperit de o pală de fân ce atârna să se împrăștie pe șosea. O lună mare și galbenă tocmai ce îi apăruse în stânga printre copacii ce străjuiai drum*ul pe o porțiune rămasă fără asfalt. Urducăiala a avut darul s*ă-i reanime concentrarea și în *ultima clipă a evitat accidentul.*

*Zi cu ghinion. Avusese și în cancelarie un mic incident. Impolitic, erau singuri, stătea pe scaun în fața ei la o mas*ă, *urmărind cu degetul arătător conturul literei M din podul palmei Mariei. Nu apucase să-i spună ce voia să-i spună când s-a deschis ușa și a apărut madam Dușa, profa de engleză.*

— Bine că venișI madam Dușa, ia să vedem la dumneata apare litera D, semnul grafic al numelui în palmă, că la Maria apare în clar litera M. Întinde mâna aici pe masă! Madam Dușa era o femeie mai grasă… Nici urmă de literă în palma ei.

— Litera D a numele meu o păstrează în palma Lui, numai Dumnezeu! Mulțumită că găsise un așa răspuns, nu și-a mai pus problema nefirescului atitudinii celor doi când a intrat în cancelarie…

A oprit la poarta din fier forjat pe care Costel i-o arătase altădată, din Mercedesul lui ce-și încetinise mersul pe *porțiunea de șosea neasfaltată, cu sufletul încă tremurând de ce era să i se întâmple.*

„Uite, vezi casa asta la roșu, neterminată, e a Impoliticului tău. Stă așa de treizeci de ani. Stabilise deja căsătoria în sat cu fata primarului, același primar pe la care o să trecem și noi acum și o să oprim cinci minute. Am o treabă cu el. În

săptămâna dinainte de a fi mireasă fata primarului, familia a găsit-o spânzurată în grădină, de creanga unui nuc. Nu s-au aflat niciodată motivele adevărate, legenda spune doar ce vrea ea…"

Împinse poarta care nu era încuiată. Curtea năpădită de bălării, părea mai repede să fie a unei case în care se întrerupsese dintr-un motiv anume viaţa. Bătu la uşă şi intră fără să aştepte răspunsul. Impolitic se ridicase în picioare din fotoliul de la televizor şi uimit, abia reuşi s-o cuprindă în braţe să nu cadă, agăţată de umerii lui, cu lacrimile şiroind într-o descărcare nervoasă. După ce se mai linişti reuşi să-i povestească despre cumpăna pe care o evitase în ultimul moment.

Se aşezară pe pat, un pat simplu cu tăblii sculptate şi cadru din lemn care o stânjenea la picioare. Rămăsese cu mâinile în mâinile lui, le simţea tremurând sprijinite pe genunchii ei uşor dezgoliţi. Mariei încăperea i s-a părut prea străină şi prea rece.

Îndreptându-şi ochii limpeziţi de lacrimi în jos, către mâini, îşi dădu seama că imaginea aceea şi ciudăţenia acelor clipe, nu produseseră în sine nicio scânteie şi în mintea ei de femeie, realiză dintr-o dată că ştie ce are în continuare de făcut. N-a stat mai mult de zece minute. L-a luat la plecare în braţe pe Impolitic şi l-a sărutat pe obraz. Ştiau amândoi că se eliberaseră.

A șasea noapte. Ana Aslan

14

(Din același jurnal de spital)

La Ana Aslan, noaptea părea să fie mult mai lungă. Am timp berechet să lucrez la recuperarea romanului. Dar nu pot să o fac precum mi-aș dori, îți rămân în cap imaginile de peste zi, când pe coridoarele spitalului forfota nu se potolește niciodată. Parcă te-ai afla spre finalul unei curse de maraton la olimpiadă. Tu și cronometrul! Concurenții nu mai contează că tu ai evadat demult din pluton... Și, în apropierea liniei de sosire te așteaptă la fiecare cabinet, cu fișa ta personală într-o mână și paharul cu apă în cealaltă, să-ți dea puteri noi, o asistentă tânără.

Medicul ca un arbitru te cântărește din ochi, te întreabă dacă simți dureri, îți prinde brațul într-un tensiometru și când refluxul se instaurează, notează într-un registru conștiincios, pulsul.

Nu poți intra în cabinet până ce nu ești strigat și te așezi să-ți tragi sufletul în ordinea sosirii, pe scaunele de la perete în stânga și dreapta ușii. Probabil ți s-a pus la începutul cursei atașat de braț un avertizor lângă cronometru, care

te atenţionează dacă simte tentaţia de a intra în faţă. Poţi fi penalizat şi mutat cu trei locuri mai în spate.

Se întâmplă să se apropie un cadru metalic cu patru picioare şi sprijinindu-se în el, un concurent paralimpic cu un picior retezat de la şold. Obligatoriu te ridici de pe scaun. Piciorul lui, singurul pe care-l mai are, îl împiedică oarecum la mers. Se strecoară încet ca un melc, calculându-şi îndelung coordonatele. Îi faci loc să treacă, fericit că ai două picioare, n-ai vrea să ştii drama omului şi să concurezi în olimpiada lui.

Impasibil se îndreaptă spre celălalt capăt al coridorului unde se află toaleta şi baia ca o groapă de apă într-o cursă cu obstacole. Îmi şterg din minte gândul şi refuz în continuare imaginile...

Doar noaptea coridoarele lungi rămân goale. Una dintre bolnavele de vis a vis de salonul nostru are obiceiul să stingă lumina de pe coridor, sub motivul că îi bate în geam şi nu poate să închidă ochii. În general nu pot dormi nici eu la spital. Când mă aşez în pat, salteaua mea scoate un hârşâit groaznic ce sparge liniştea nopţii şi te-ar putea băga în sperieţi dacă eşti cu inima mai slabă. Am schimbat din prima seară patul cu Oana, dar acelaşi zgomot ciudat ca geamătul unei fiinţe vii se ridică şi din salteaua ei. Câtă durere va să fi suportat biata saltea(!), mă încercă gândurile negre...

Nici cu scrisul n-o duc prea bine, am ajuns într-un punct mort. O privesc pe nevastă-mea cât de liniştit doarme şi parcă-mi intru încet-încet în propria fire la adăpost. Şi odată aud un scâncet subţire ca de copil. Deschid uşa şi în celălalt capăt mai depărtat al coridorului, în lumina filtrată ce se strecoară pe uşa întredeschisă a toaletei, zăresc aplecată cu fruntea sprijinită de perete o mogâldeaţă de femeie

cu părul ireal de alb și picioarele goale până sus. Speriată și trăgând de colțurile bluzei, încerca să se acopere. Strângea la piept chiloții ei roz și pantalonii de la pijama și se uita spre mine cu o privire rătăcită. Eram sigur că făcuse pe ea până să ajungă la toaletă. Cele două toalete comune cu băile, fiind dispuse în capetele coridorului.

Între timp se trezise și Oana. Avea nevoie și ea de toaletă. Am urmărit-o cu ușa întredeschisă. Bătrânețea putea fi urâtă când își pierde mințile. Nu și le pierduse complet. Stafia aceea albă se rătăcise în întuneric. Își ceru scuze cu glas firav de la soție când Oana a aprins lumina și ea veni târșind picioarele cât putu de grăbită, arătând cu degetul tremurător ușa de lângă noi ca și când acolo s-ar fi aflat camera ei. Soția o întrebă dacă știe numărul camerei? Îl știa. Rămăsese proțăpită în fața ușii. Cum era să intre așa?... Se aflau în cameră două doamne simandicoase care vizibil nu o agreau. Dacă se trezea vreuna dintre ele și o vedea în halul în care era.

Oana a luat-o în baie încurajând-o și rezolvând împreună ce se putea rezolva...

A șaptea noapte. Merișani

15

Ajung rar în Merișani, satul meu de baștină cu livezi de meri (mai ales meri ionatani și parmen auriu), rămas viu în memoria mea. Întins pe trei văi, Valea Pribei, Valea Țigăncii și Valea Boierească, ale căror drumuri se uneau la școală vărsându-se apoi împreună în șoseaua principală străjuită de castani, către gară. De acolo culegeam castane cu clasa în ciclul primar și credeam sincer că atunci când vom fi suficient de mari, ne vom urca în tren și ne vom lua zborul.

Zona cu multă verdeață între dealuri, ocrotită de vânturi, mi se părea numai bună pentru o ferma de guși-teri. Chiar dacă nu mai trăiau acolo tobârlanii, căci muri-seră cu toții, s-a dovedit că rămăseseră ceva pământuri ale noastre, ce dacă erau acum sub apă(!). Ăi bătrâni pe care îi știam eu, n-au mai avut răbdare să aștepte. S-au mutat în cele drepte, *la covergi*, pe insula din cer a lui tata-mare, Tobârlan ĂlBătrân, iar nepoții și-au schimbat numele cu toții, au alte concepte literare...

Refuzând să se înscrie în colectiv cu pământurile din luncă, de sub gară, tata-mare le-a mai stăpânit o vreme până când CAP-ul a făcut schimbul cu Ferma de stat ce dorea să-și extindă acolo plantația de meri.

S-a judecat și cu ferma câțiva ani ĂlBătrân, la tribunalul Curții de Argeș. Făcea ce făcea, plătea avocații și se întorcea la teren mereu în picioare.

După ce-i fusese confiscată arma de vânătoare la miliție, sub motivul că nu ținea arma încuiată în loc asigurat(drept e întotdeauna o ținea agățată la capul patului lângă icoană). Simțise că nu-i a bună și nu-i mai puteau apăra dreptul doar niște biete hârtii! Pregeta de la o vreme să se mai urce în tren pentru un nou recurs.

Într-o noapte cu lună plină, în fața covergii din luncă ridicată la capul locului unde avea grădina cu roșii și toate soiurile de zarzavaturi, Tobârlan, gânditor, își pregătea într-un tuci pe pirostrii la flacăra focului o fiertură pentru a doua zi. De primăvara până toamna târziu acolo își făcea veacul.

Ziua, glumind cu vălimărencele ce treceau râul desculțe, cu sapele la spinare, să muncească la grădina lui din luncă și să câștige un ban cinstit. Roșiile lui erau renumite în toată zona și se vindeau ca pâinea caldă, direct de la covergă. Iar noaptea, după ce reușea să numere și să chituiască banii pe categorii, se relaxa lângă foc pe un fotoliu mai prăpădit, adus de-acasă, numărând stelele în petecul de cer ca o insulă, rămas liber între coroanele unui pâlc de arini. Când se plictisea intra în covergă cu gândurile ce prindeau rădăcini, dacă nu avea altceva mai bun de făcut. Se odihnea într-o sarică întinsă pe un pat de blăni cu țăruși înfipți în pământ.

Câte n-ar putea povesti sarica aia, căci maica mare Lina era bolnavă şi tata-mare n-a fost un sfânt!…

Şi odată s-a deschis cerul şi i s-a alăturat Dumnezeu. Din vorbă-n vorbă, Cel De Sus i-a propus să-i dea El cele patru hectare în Împărăţia Lui Mare unde era suficient teren agricol. Ager la minte şi cu tact, Tobârlan îşi gândise deja un răspuns ca să nu devină ridicol. „Doamne, mi-e de ajuns cuvântul Tău, nu vreau act!... Da, pământul să fie chişai de luncă. Şi musai locul plasat între două braţe de râu, o mică insulă înconjurată de ape unde să-mi aduc pe rând toate neamurile aproape, să le pun la muncă". Şi-i smulse într-un fel mai târziu promisiunea *Celui de Sus* că nu se va băga peste el.

„Bine Mitică! Da tu, tu ce dai la schimb?" îl întrebă zâmbind. Ce era să zică!

„La schimb voi înălţa cu mâinile mele o bisericuţă de lemn, îmi voi face zilnic rugăciunea şi nu voi mai înjura de Dumnezei şi Cristoşi..."

Am mai spus povestea în romanul *Guşterele* sau în *Tobârlanii reloaded*. E de presupus, cu un mic efort o puteţi citi întreagă acolo.

Cu mutarea celor patru hectare în cer a funcţionat mă tem un blestem, căci, o sondă lângă calea ferată, dincolo de canton şi înainte de podul de fier, a erupt din miezul pământului şi-ntr-o răzbunare isterică a infernului a acoperit cimitirul din luncă cu păcură şi nămol. Tot atunci un guştere viu întins în soarele verii pe o placă de beton între picioarele de fier ale sondei, a fost scuipat de isteria puterii iadului şi a zburat direct în înaltul ceresc. Toate la timpul lor vă povestesc mai târziu.

A trebuit să se dezgroape oasele celor îngropați acolo și-ntr-o procesiune cu sobor de preoți, să se mute cimitirul în mijlocul satului în curtea bisericii. Săculețul cu oase al tatei a fost depus lângă cosciugul lui tata-mare și crucea veche de lemn a tatălui meu, răzimată de crucea lui cea nouă. Eu pe-atunci, când cu invazia în Cehoslovacia, eram mobilizat ca soldat în armată.

Nu mai țin minte, după niște ani la o nuntă sau un botez, Mița, sora mai mare a lui tata m-a purtat printre morminte să aprindem lumânări la mormântul fiecărui Tobârlan. Dispăruse crucea tatei adusă din luncă, iar cea a lui tata mare dezgropată, se sprijinea de grilaj.

Ultima oară am ajuns în curtea bisericii Adormirea Maici Domnului la înmormântarea lui văru-meu Cornel. Au trecut și de-atunci niște ani. Am rugat-o pe Marioara lui Nilă (Nilă, frate cu tata), să-mi arate unde e mormântul lui Tobârlan și implicit al lui tata. M-a condus. Dispăruse și crucea lui Tobârlan! Rămăsese în picioare numai grilajul de fier înconjurând un spațiu destul de mare. ĂlBătrân ținea la pământul lui! Alături, o cruce de piatră pusă de Tobârlan fix la 40 de zile după ce se stinsese maica-mare Lina, ca să-i mai ierte e de presupus de acolo unde s-a dus din păcate.

Marioara mi-a zis că fuseseră în anii din urmă iernile grele și romanes de Malu Vânăt (nu intenționez nicio discriminare!), au adunat crucile de lemn din cimitir, cu aprobare desigur de la Dumnezeu. Îngerii de gardă i-au îndemnat, altfel nu i-ar fi lăsat să le ardă!... Lemnul cu căldura lui în sine a fost întotdeauna de bine pentru cei săraci!

16

Săptămâna trecută eram în maşină cu fiică-mea, veneam dinspre Câmpulung şi fără nicio noimă mă trezesc rostind:

— Odată când avem timp aş vrea să revăd Malu Vânăt. N-am mai trecut pe-acolo de la zece ani. După ce a murit tata, ne-am mutat din Merişani la bunica Păuna (din partea mamei), stând acolo doi ani şi terminând şcoala primară.

— Mergem acum! Doar ce o aud pe Cristina şi întorcând volanul spre dreapta, văd că maşina o ia pe Budeasa, spre Bascov şi mai departe către Curtea de Argeş. Cum s-a zărit clădirea poştei din Merişani am ieşit din şoseaua principală şi la stânga pe lângă zidul înalt de cărămidă al parcului, după casele Lupeştii transformate în timpul comuniştilor în Casa Agronomului, am ajuns în faţa bisericii. Mai departe n-am mai cunoscut drumul.

Copil fiind urcam pe jos cu mama pe Valea Dobrii, pe lângă pădure. Treceam de casele rudarilor, de fapt nişte bordeie de chirpici agăţate în coasta dealului, dărăpănate şi proptite în gardul de nuiele şi suiam până se deschidea izlazul plin cu sonde.

Am încercat să mă uit pe harta din telefon, nu mai semăna cu nimic din ce ştiam eu. Drumul asfaltat urmărea acum malul din dreapta al barajul Merişani-Vâlcele. Nu mai trecea pe lângă pădure, traversa o aglomeraţie de case cu stiluri eclectice, anagramate cumva (Stil anagramat nu e cuvântul potrivit în construcţii, nicicum în arhitectură... Am un nepot şi pe el Îl cheamă Toma, care atunci când nu potriveşte corect o expresie, zice că a făcut o metaforă.), cu colonade şi lei la poartă, într-o dezordine căutată. Dincolo

de garduri, orătăniile parcă participau la un *karaoke*, fiecare pe limba lor într-o diversitate intrinsecă de manele păsărești de curte.

În toată splendoarea, implanturile „drumurilor europene" amprentaseră și îmbogățiseră arhitectura și traiul localnicilor. Din mersul mașinii mi-au atras atenția firmele legate cu sârmă scrise în limba engleză a câtorva baruri. Memoria mea afectată n-a reținut și numele barurilor și, mărturisesc, am rămas interzis privind tocurile înalte ale pantofilor celor două dive, în praful gros al drumului desprins din asfaltul șoselei principale, șerpuind în dreapta printre șirurile de case.

Ce să admir în sinea mea mai întâi, costumația sumară și intens colorată ce punea în valoare pielea bronzată natural a celor două dive? Sau, când ușa bolidului Mercedes S-Klasse s-a deschis într-un nor de praf, să admir umanoidul musculos, bine dotat, când le-a invitat pe cele două în habitaclu? Erau suficiente motive să mă uit în altă parte și am schimbat direcția privirii...

N-am vrut să merg mai departe în originalul *Twin Peaks* de la Malul Vânăt. Nu rămăsese urmă din copilăria mea și i-am propus fiicei mele să ne întoarcem.

Am oprit mașina la Merișani în fața bisericii să căutăm mormintele Tobârlanilor și să aprindem o lumânare măcar la mormântul tatălui meu și al lui tata-mare. M-a fulgerat un gând, când ne-am apropiat, dacă tot am scris cartea în trei ediții succesive, două de *Gușterele* și cea de-a treia *Tobârlanii reloaded*, n-ar fi bine să ridic un monument funerar sau măcar o cruce de marmură la cimitir? Dacă cei care o vor citi vor deveni fani și vor vrea să vină în pelerinaj să găsească locul!…

Nu-mi place să frecventez cimitirele, doar la mormântul mamei ajung ceva mai des, de sărbători. Ea odihneşte în Piteşti, oraşul Daciei unde s-a născut fotbalistul Dobrin, cu cimitir ce se lărgeşte continuu şi pe străzile lui întortocheate se înalţă alte şi alte edificii, pregătite din timp să găzduiască fericirea veşnică. De fiecare dată până ajung, bănănăi cu lumânările în mână, constatând că mama s-a mutat mai în centru şi cartierele noi de pe margini cu cavouri înalte, ţin umbră. De fiecare dată mă rătăcesc şi mă simt aiurea, de parcă aş şti sigur că mama s-a întâlnit cu profesoara mea de limbă română din liceul de la Vedea şi mă va certa! Precis i-a şoptit doamna Viorica Lupşe că nu ştiu nici acum să pun virgula unde trebuie într-un text.

Şi aici în Merişani se schimbaseră multe, mai ales că locul cimitirului era strâmt. Cât să fie şi curtea bisericii?... Cum mă aşteptam, în spaţiul pe care îl aproximasem eu nu mai era niciun grilaj. Am sunat-o pe Mioara soţia lui văru-meu Cornel, numărul ei îl aveam în memoria telefonului. Mi-a răspuns că se afla în acel moment la primăria din Merişani. Venise de la Piteşti (îşi păstrase şi casa din Merişani, dar nu mai stătea nimeni în ea), pentru cadastrarea unui teren. Se mai găsise undeva la Guia şi sub lac, 15000 de metri pătraţi rămaşi de la Ăl Bătrân şi trebuiau cadastraţi pentru şase nepoţi de fraţi.

— Sună-l pe juristul de la Primărie şi vino aici că te cunoaşte, să-ţi iei şi tu partea, să-ţi facă acte. Ţi-a citit *Tobârlanii*.

Grilajul de fier nu-l mai căuta că nu mai e! Au murit mulţi cu pandemia şi mormintele s-au updatat. (M-am şi mirat cum suna updatatul în gura Mioarei!). Mioara are un glas ascuţit, piţigăiat cum să zic(!), vorbea tare cu toată gura

să o audă desigur satul aflat în curtea primăriei și să constate cum i s-a elevat cultura de când a devenit orășeancă.

— Toți ai noștri cu cruci de lemn sunt reînhumați acum la un loc, și Mița, și Nae, și Gica, și Toma, și Nicu, și Smochina, și ĂlBătrân. S-a reunit familia. Numai unchiu Gogu nu e! El antamase, știi și tu că ai scris, cruce de piatră pentru Tobârlan, dar probabil s-a potrivit mai bine pe insula din cer. O fi luat-o acolo direct. (De-aia o fi pus Mița numele lupanarului ei, La Crucea de Piatră!)

17

Țin minte când eram copil, de Rusalii, ne dădeam de-a verii cu alți copii de vârste apropiate. Trebuia să ținem cont, să nu fim între noi neamuri. Alegeam dintre prietenii de joacă pe cel în care aveam mai mare încredere. Jurământul îl făceam solemn, într-un loc anume la fântâna lui Ciocioc, sub un tei bătrân. Fântâna ne era martor și ne supraveghea să respectăm riguros tradiția cu un ochi de apă rece și limpede din adâncuri, deschis în peretele de ciment care susținea baza drumului ce se strâmta acolo destul de mult.

De cealaltă parte a drumului, urcată pe coasta gata să lunece la vale era casa lui Ciocioc, o casă mică cu două odăi. Cu siguranță ar fi lunecat ca o sanie dacă nu s-ar fi proptit pământul în rădăcinile pomilor plantați de jur împrejur. Mai ușor ar fi fost să zboare ca o parapantă peste gârla Pribei, oprindu-se sus, sus, peste pădure pe Dealul Tomii în cerul tuturor.

Casa lui Ciocioc nu era mai mare decât carlinga unui aviator și în mintea mea de copil, chiar am presupus că Ciocioc ăsta, bătrân și singur, nu-l vedeai niciodată prin curte, își petrecea o mare parte din vreme în cerul lui cu nevasta.

De fapt eu l-am văzut o singură dată, o umbră de om ca o mogâldeaţă ghemuită în genunchi. Secera iarba din jurul unei cruci de fier. Aflasem povestea crucii, o ştia tot satul.

Îşi îngropase acolo soţia, tânără şi frumoasă ca o cadră. Abia se terminase războiul, cel de-al doilea. A găsit-o spânzurată de creanga nucului din spatele casei. N-a putut să-şi ierte păcatul!...

O maşină militară se oprise în dreptul fântânii cu motorul încins. Ea tocmai ce intra pe poartă cu găleata plină cu apă proaspătă. Ofiţerul neamţ a văzut-o când s-a dat jos din maşină şi strigând-o, i-a cerut prin semne o cană ca să poată bea apă din găleată. L-a invitat pe străin în curte deschizând poarta şi el politicos i-a luat găleata din mână şi s-a ţinut după ea, urcând pe săliţa mică de lemn. Şi cum lăsase uşa deschisă a îndrăznit să intre în casă.

Între timp şoferul s-a ocupat să răcească motorul. Ce s-a întâmplat înăuntru n-am cum să ştiu! Era răcoare şi bine, iar ofiţerul a tras uşa după el să nu intre muştele.

N-a putut să-şi ierte că a cedat atât de uşor şi pe deasupra i-a mai şi plăcut!... Neamţul fiind un bărbat fin şi priceput, nu ca omul ei cu palmele aspre şi acrit de muncă.

Cum să mai dea ochii cu Ciocioc (!?), îl iubea sincer! Nu putea să-l mintă! Parcă-i furase cineva minţile, s-a urcat în nuc şi şi-a pus frânghia de gât.

Popa Gheorghe nu l-a lăsat să-şi îngroape soţia în cimitirul din luncă şi atunci i-a săpat mormântul în grădină să-i fie aproape şi cu mâinile lui, era sudor pe un şantier hidrologic, i-a făcut crucea.

— Îmi zici vere pân' la moarte?
— Îţi zic vere pân' la moarte!

— Îmi zici vere pân' la moarte?
— Îți zic vere pân' la moarte!
— Îmi zici vere pân' la moarte?
— Îți zic vere pân' la moarte!

De trei ori în fața fântânii ne-am rostit jurământul. Am schimbat apoi între noi cănile cu cireșe. Am mâncat cireșele, după care am luat apă cu cana din fântână și am băut-o până la fund. Eu m-am făcut văr cu Costel Dichis, stătea cu casa lângă a lui Ciocioc, nu departe de casa Mariei. Nu ne-am mai întâlnit de-atunci. În anul ăla a murit tata și împreună cu mama am părăsit satul copilăriei. Ne-am revăzut după ce terminase facultatea; se căsătorise cu Maria și culmea își cumpărase apartamentul la Pitești în bloc cu mine pe același palier.

(Se pierd din păcate tradițiile și cedăm prea ușor în fața asaltului modernității bruxelleze. Nu mai e mult și vom fi de ocară când, în fața fântânii lui Ciocioc, vom auzi doi transgenderi scurtând jurământul:

— Îmi zici vere pân' la moarte?
— Da verișoară!)

Mi-am adus aminte că aceiași replică o rostisem și eu, cuvânt cu cuvânt, când m-am trezit cu Maria la poartă după ce mă dădusem văr cu Costel, roșie în obraz ca cireșele din cană. Nu găsise pe nimeni cu care să vrea să schimbe cănile și să-și facă jurământul; ea, mai mândră de felul ei, se cam ținea pe Priba cu nasul pe sus!... Încurcat, nu știam ce să-i spun.

În mintea mea ca veri, fete cu fete și băieți cu băieți! Ne-a văzut tanti Leana, sora tatei și ne-a scos din încurcătură.

— Hai Tomo, că ți-am pregătit cana! Rușinos ca tactu, mie-mi spui!... Du-te cu fata la fântână!

— Îmi zici vere pân' la moarte?

— Da verișoară!

Nu știam eu atunci că puneam o barieră între noi.

A opta noapte. Două lumi

18

Lumea stătea adunată în curtea Primăriei. Erau toate neamurile acolo și discutau aprins. Se mobilizaseră pe rețelele sociale, fiecare pe cea care o folosea cu preponderență. Unii pe Facebook, alții pe Tik-Tok sau pe Instagram și pe X. Juristul de la primărie purtase o adevărată corespondență cu cei de pe Insula Tobârlanilor din cer. Tot ce se știa era că se dau pământurile de sub lac înapoi.

Dreptatea se făcea cu ocazia lucrărilor la autostrada Pitești-Sibiu, lotul cinci pe segmental Pitești-Curtea de Argeș, iar zona Merișani avea perspectiva să devină un important punct nodal, de când mersese vorba că nu departe în pădure, ar exista o zonă magică la Șapte Izvoare, unde cerurile și pământul își deschideau între ele porțile. E drept că se încerca să fie păstrat secretul. Circula zvonul că dacă o iei pe firul unuia dintre izvoare vei ajunge direct în infern. Celelalte șase te duceau în rai. Puteai fi tu sigur, credincios sau necredincios, că poarta iadului se va mai deschide înapoi?... Doar călugărul de la schit știa care e izvorul acela, dar poate că tocmai el răspândise zvonul, deranjat în schimnicia lui.

Se strânseseră toţi Tobârlanii din locurile unde se aflau. Venise şi ĂlBătrân cu ai lui de pe Insulă. Pământurile ca pământurile, ce să faci cu ele sub lac? Dezbaterile nu erau atât de simple, terenurile trebuiau întrebuinţate la comun ca să poată aduce profit. Avuseseră loc discuţii preliminare şi se cristalizaseră câteva idei.

Cei ce conversaseră pe Tik-Tok, mai tineri, deh, mergeau pe imobiliare. Voiau să construiască un heliport într-un cartier rezidenţial turistic de locuinţe lacustre, vile de închiriat ridicate pe piloni, pentru cei veniţi să viziteze 7 Izvoare, locul sfânt. Singurul loc de pe pământ unde îţi puteai alege un parcurs inedit de documentare în avans, care să-ţi dea cu măsură răspunsuri tehnice cu privire la normele şi principiile vieţi veşnice.

De când Larry Page, fondatorul Google, venise să stea de vorbă cu călugărul, erau siguri că urma o spectaculoasă dezvoltare a zonei. Nu se înţelesese cu călugărul! Larry Page ar fi vrut să impună la intrare o taxă mai mare pe care şi-o vor putea permite doar miliardarii. Pe când călugărul şi-ar fi dorit o taxa sinodică, ceva mai modică… pentru feţe bisericeşti şi lume bună. Nu-i bai, se înţeleg ei!

Şi autostrada deschidea posibilităţi multiple. Sperau ca turiştii să beneficieze cât mai curând de locuinţele cele noi, la ţiple. În ofertă se preconiza ca fiecare model de confort, să poată avea minim o escortă bronzată în el, o sală pentru recuperare la efort, şi o cultură intensivă de canabis în grădiniţa din faţă. La bani mărunţi judecând sau la bani mai mari, ajungeai mai repede la soluţia prezumtivul heliport, decât să înfrunţi frontal traficul general spre Otopeni. Cu toate că funcţiona acolo şi magistrala nouă a metroului, tot mai erau blocaje.

Folosindu-se cadrul natural și resursele, costurile și timpul s-ar fi redus simțitor. Costurile nu prea contau, mai ales că toată lucrarea s-ar fi făcut pe fonduri europene nerambursabile. Turnul de control, la alegere, se putea amplasa pe Dealul Tomii sau pe Dealul Dobrii la Malul Vânăt.

În plus pe malul lacului se construise deja o fabrică pentru combustibil ECO, unică în Europa. Era singura fabrică de împachetat hidrogen în casetele celebre 10/10 cm. Li se spuneau „casetele diavolului", iar modelul ultim al Daciei pe ele se baza. Tocmai ce ieșise din probe și se credea că va cuceri repede piața. Musai trebuiau păstrate secretele fabricației casetelor miraculoase! De asemeni se relocase în Merișani cel mai mare centru de desfacere și expediere a Daciilor. Puteai de la Șapte Izvoare să te întorci acasă cu ultimul model de Dacie pe hidrogen.

Cei care veniseră cu Tobârlan, ĂlBătrân, vorbiseră pe Facebook. Nu știu de ce rămăseseră credincioși vechii rețele, acolo la ei pe Insulă. Probabil schimbările în infinitatea timpului cosmic se făceau mai lent. Nu-i grăbea nimeni pe moment și nici nu erau amenințați de capriciile climatice care făceau ravagii doar pe pământ evident.

Conveniseră că cel mai bine ar fi fost să pună bazele pe terenul retrocedat unei ferme de guști. Studii științifice aprofundaseră evidența întâmplătoare că în coaja ouălelor de guști, se găsea o substanță ce te proteja de Covidul Gloria X 2027. Virusul ăsta făcea victime și pe insula lor. Nu murea nimeni contaminat, dar îți dădea o stare ce te plictisea de atâta viață care nu se mai sfârșea…

Aprobarea de la ministerul mediului însă, fusese respinsă și Tobârlanii se judecau într-un proces la Înalta Curte de Casație. Reclamaseră unii că ouăle acelea de guștere de

pe Insula Tobârlanilor, nu proveneau de pe Terra fiind aduse din cer şi nu se găsea în jurisprudenţă un caz similar. Adevărul e că bătaia mare tot pe granturile europene era şi pare că ochiul dracului îşi băgase coada şi în *afacerea guşterilor*. A nu se face greşeala să se creadă că în cer nu contează banii! Banii tentează încă de când ai trecut apa Stixului, dar scurgându-se în visteria lui Iuda e mai greu să le iei urma.

19

De la restul de votcă din frigider băut cu Maria n-am mai ştiut nimic despre ea în afară de ce aflam de la Oana întâmplător.

— V-aţi certat, s-a întâmplat ceva între voi?... Îi sclipi o luminiţă în ochi şi se stinse apoi. Ea, nu mă întreabă de tine, tu nu mă întrebi despre ea!?...

Oana a mai ţinut o vreme legătura prin telefon, se mutase la Cluj înainte să-i iasă actele de divorţ şi se înscrisese la drept. Îşi luase verişoara viaţa de la capăt cum mă anunţase şi alde eu ca văr, nu mai încăpeam în socotelile ei.

Nu mult după aceea ne-am mutat şi noi la Bucureşti mai ales pentru terapia nepotului Alex, cel cu autismul, să le fim de ajutor copiilor. Până să vindem apartamentul mă întorceam uneori singur la Piteşti, evadând din nebunia capitalei, mai ales când aveam de scris. De terminat vreo carte, sau de clarificat cu prietenii mei anumite incertitudini cu privire la construcţia personajelor, la legăturile lor cu protagoniştii romanelor mele mai vechi, la care ţineam să fac referire. Fie că era vorba despre Maria sau despre Tobârlani, despre inconsistenţa evoluţiei lor în cele două lumi în care îi purtam.

Era mai greu să-l aduc în pagini, *pe Titi Epure cu casa lui la roşu şi linia fierbinte a iubirilor sale, pe vreo Insulă,* că

el nu *fusese pregătit dinainte, n-a vrut să moară* până *nu termină casa! Cu alte cuvinte s-a luat la trântă cu moartea s-o împingă afară pe scări, dar ca-n orice joc gloria nu e asigurată* și *n-a avut noroc s-o învingă!… Cum s-o aduci pe Victoria tot într-o casă neterminată? Dumnezeu îl mai certase o dată, pedepsindu-l cu foc, când a ars casa din deal.*

Ică și Nae, prietenii mei, nu erau întotdeauna de acord cu fanteziile mele. Doar ei doi îmi citiseră toate cărțile și puteau face legăturile. Ei doi voiau doar sugestii, trimiteri simple, aluzii fără descrieri lungi ale vieții din cer. Furat de condei uneori aveam tendința să exagerez, n-aveam cum intra în psihologia personajelor, n-aveam de unde ști cum se transformaseră ele în perspectiva infinită a vieții veșnice, cu toate că tentația era mare și o doză de magie mi se părea că m-ar putea ajuta să accentuez profilul fiecăruia.

Discuțiile se prelungeau până târziu și Ela, câinele lui Ică*, așezată cuminte pe hol lângă ușă, la un moment dat se cerea afară din casă și era nevoie uneori să-mi prelungesc șederea la Pitești până ce clarificam toate lucrurile. O mai chemam pe Mara, sora soției, cumnată-mea,* să-mi gătească mâncare din când în când. Cu ea mă înțelegeam de minune. Nu știu Oana cum suporta la București lipsa mea.

Când ieșeam din apartament lacătul de la ușa Mariei îmi sărea în ochi.

A noua noapte. De ziua lui Eminescu

20

Intru pe autostradă. Vălătuci de ceață izbesc parbrizul în straturi compacte. Un panou luminos atârnat deasupra, abia reușește să transmită difuz din încercuire mesajul de pericol la drum, scris cu litere mari, roșii, precum și cerința adaptării în trafic a vitezei automobilelor la condițiile date.

Șoferul ambalează motorul și apasă cu sârg pedala acceleraţiei. E cald în microbuzul care abia de atinge asfaltul. Dungile intermitente ale marcajului de pe mijlocul benzii duble, ne încredinţează că nimic pe lume nu e la voia întâmplării. Destinul are regulile lui și urmează directive precise.

Totuși, o porțiune nemarcată în șosea preț de câteva minute lungi, lăsa hazardului posibilitatea să agite intensitatea emoției și trăirilor.

Azi e ziua lui Mihai Eminescu. Radio ZU punctează cu umor momentul, transmițându-ne pe unde, o poveste muzicală a celor de la B.U.G. Mafia. Crainicul ne atenționează să nu scăpăm nimic din acurateţea și sensibilitatea eminesciană a versurilor îndrăgostiților din cartier…

Parcă ochii s-au mai obișnuit cu ceața și întrezăresc copaci încărcați de zăpadă pe ambele margini, gata să in-

tre-n asfaltul negru și ud. Mă uit atent, nu sunt pâlcuri de plopi fără soț. Mai repede niște perdele forestiere crescute anapoda, ici colo pe câmp, risipite ca parazăpezi naturale, gândite de guvernanții celuilalt secol ca măsură de prevedere contra viscolului.

Vremea aceea la drum în căruțe se măsura pe altfel de coordonate. La ce le-or fi trebuit parazăpezile, că nu erau autostrăzi, nici viscole atât de mari și nici atâtea campanii electorale să trebuiască să bați drumurile ca să-ți asiguri voturile.

Campaniile lor erau agricole și iarna era un fel de duminică lungă, lăsată de Dumnezeu din cer fiecăruia după posibilități, pentru starea lui de boier.

Ștergătoarele de parbriz continuau să scârțâie. Parcă aveam în față liniile care se înalță și se coboară lateral pe ecranul unui electrocardiograf ce-mi înregistrează pulsațiile inimii. Bineînțeles, configurația mișcării nu era aceeași, dar segmentul de curbă descris repetat, îmi arăta că trăiesc.

Motorul monoton parcă aduna toate gândurile într-o singură matcă. Drumul întins, mai mult bănuit, se lăsa măturat când și când de spoturile mișcătoare ale farurilor ce se scurgeau pe lângă noi fără să lase vreo urmă. Din față se prăvălea o ploaie de meteoriți pe cealaltă bandă, menținându-și orbita și dispărând în spate într-un neant al lor.

Dar ce se întâmplă? Parcă de deasupra, cineva trage șovăielnic cu o mână cortina ceții. Întrebarea persistă. Oare spectacolul s-a terminat sau abia începe? Nevăzută, cealaltă mână așează în decor un soare care se aprinde tot mai strălucitor. E ziua lui Eminescu. O mulțime de ani de la naștere.

Nici nu știu cum a trecut Timpul. Mă apropiasem de Pitești. Vedeam deja instalațiile și bazinele uriașe profilate

în culorile şterse, acum cenuşii, ale fostei Petrochimii. Altădată acolo strălucea o constelaţie de lumini şi flăcări imense pârjoleau cerul din mai multe turnuri.

Ajuns acasă, *nici nu ştiu cum a trecut ziua,* la un pahar de whisky cu prietenii. Dădusem semnalul. Le trimisesem dinainte pe net câteva fragmente din romanul Ferma Guşterilor pe care nu mai ştiam cum să-l duc la capăt. Ică-maurul şi Nae ca întotdeauna îşi luaseră în serios lectura şi m-au descumpănit oarecum. „Ţie încă nu ţi-e limpede ce vrei să spui în carte!". Chiar ce vreau să spun?

Le-am înţeles nemulţumirea, le-am ascultat argumentele şi am convenit că mai e mult până departe. Nu ştiam atunci de efectul dronei care urma să atingă laptopul meu.

În schimb, se făcuse seară şi ne-am amintit din nou de Eminescu, descinzând la ceainăria La Librărie Mon Cher, în faimosul aşezământ de care v-am mai vorbit cândva, unde amicul Nae reţinuse o masă pentru a urmări împreună un recital al trupei de actori de la teatrul Alexandru Davila, conduşi de Matei Varodi, regizorul.

Pentru mine ieşirea la acea oră în oraş era deja un fapt ieşit din comun. Nici o blondă naturală sau platinată artificial n-ar fi reuşit să mă scoată din casă, cu toată slăbiciunea mea declarată pentru cosiţa aurie, dar de dragul Luminiţei Borta am lăsat laptopul şi m-am înfiinţat acolo, cu un pahar de votcă în faţă (după whisky votca nu prea mergea, dar am scăpat mai ieftin!).

S-au citit scrisorile. Nu poezia, ci scrisorile poetului către Veronica şi ale ei către Emin. O seară liniştită în care am simţit printre noi omul nu geniul, cu iubirile şi geloziile sale. S-au recitat şi câteva poezii eminesciene de dragoste şi

alte două-trei dedicate lui. Sorescu, Nichita și am avut surpriza să aud la sfârșit încă o poezie cunoscută mie, pe care nu știam de unde să o iau. Curgea bine. Mi-am dat seama într-un târziu că era o poezie de-a mea.

Am mers să-i mulțumesc și să-i strâng mâna lui Varodi. Știam că el intră și citește uneori pe blogul meu, Pasărea cetii, dar nu avusesem ocazia să ne cunoaștem.

— Mi-a plăcut poezia! E scrisă sensibil și mi-am permis s-o aduc în spectacol. Sper să nu fiți supărat!...

— Nu maestre, chiar sunt onorat!

Am părăsit imediat după spectacol localul și pe prietenii mei (ei au mai rămas) odată cu Alora Șerp, poeta, și încă o blondă pe care n-o cunoșteam de la Radio România Cultural am înțeles. M-am desprins la un moment dat de ele, salutându-le, dar după câțiva zeci de pași mi s-a părut că aud, „Psst, psst!"... Părere. Nu m-am întors. Adâncit în gânduri am continuat drumul, dar am auzit clar de data asta în spatele meu, pași alergând. Mi-am dat seama că nu mă înșelasem nici prima dată. Era Alora. Se grăbea să ajungă acasă, locuia în altă direcție și m-a rugat s-o însoțesc eu pe blondă în drumul meu până în centru.

— Fata nu cunoaște locurile și pe deasupra sunt pline străzile de câini vagabonzi.

— Câini și vagabonzi! completez eu. Nu mi se părea deloc o corvoadă, mai ales că drumul către propria casă trecea pe lângă Hotelul Argeșelul unde trebuia să o depun.

Nu sunt un volubil, precum mă știți! Nu am înfiripat practic o adevărată discuție. Câteva întrebări convenționale și răspunsuri în același ton. Avea un timbru al vocii plăcut, dar chipul înfășurat într-o glugă și strada întunecată, n-aveau cum să-mi inducă mari revelații. Știam că e blondă

practic din sala localului unde hazardul o poziţionase cu spatele către mine. Nu-i văzusem încă amănunţit faţa, aşa că nu putea să-mi trezească vreun gând ascuns.

Am ajuns repede în centrul luminat ca ziua, blonda mi-a mulţumit pentru companie şi abia atunci m-a străfulgerat cu un zâmbet cald pe chipul care se deschisese de data asta în mod plăcut, subliniat de o nuanţă a vorbelor ce m-a surprins.

— Îmi pare rău că a fost doar atât!

Mi s-a părut că întinde o nadă, rămânând în loc o secundă şi întrebându-mă unde găseşte un non-stop să-şi cumpere ceva de mâncare. Orbit de ceaţa ce mă bântuise dis de dimineaţă (convenisem cu mine însumi că nimic nu e întâmplător, nu?), mi-am adus aminte că în frigiderul meu gol, păstrasem de la prânz câteva feliuţe de şuncă ţărănească şi mai era un borcan cu zacuscă. Prea puţin!

Cu siguranţă destinul îşi făcuse datoria. Îmi trimisese blonda pe care o tot invoc în textele mele. Uitându-mă la ceas, era zece jumătate, mă trezesc zicându-i că nu ştiu să mai fie undeva deschis! A dat din cap lipindu-şi din nou zâmbetul pe faţă. Ea încercase, n-avea nici o vină că eu ratasem întâlnirea cu destinul.

— O seară plăcută în continuare! Nu ne-am cunoscut şi mi-a întins mâna. Eu sunt Maria şi vreau să vă zic mi-a plăcut poezia dumneavoastră.

— Mulţumesc! Mi-a părut bine de cunoştinţă!...

Cum să-mi pară bine!?... Am tras cortina cu propria mână peste ziua lui Eminescu, la fel ca el singur şi nefericit.

În săptămâna următoare a trebuit să revin la Piteşti unde fusese mutat procesul Guşterilor şi trebuia să pledez în locul tatălui meu.

21

Intru în fiecare zi pe Facebook și pe alte câteva agenții de știri. De fiecare dată încerc un sentiment de nesiguranță, ca și cum aș auzi voci. În tinerețea mea n-am dat importanță intrușilor ce-mi circumscriau spațiul în care mă mișcam, până când *ei*, securiștii, m-au urcat pe o scenă și vocile delirante au început să interpreteze o piesă de teatru absurd pe care susțineau că am scris-o eu.

Era o piesă proastă. Răsturnaseră planurile. Eu eram singurul spectator țintuit în lumina reflectoarelor, iar *ei* actorii în întuneric, mulți. Schimbau replici înfricoșătoare din sală, despre trădări de țară și atitudini dușmănoase.

Nu credeam să mai traversez vreodată o experiență asemănătoare, o trăiesc acum, o trăim cu toții la altă scară, fiecare în parte, distanțați și amenințați de dușmani nevăzuți. Pandemia aceasta e mai mult decât un război! În război vezi în față flăcările iadului și din urma glonțului, țâșnește sângele…

Frica pandemică te încolăcește pervers ca un șarpe invizibil, căruia îi percepi doar respirația rece și otrăvită. Prezentul a adunat lumea într-un studio de televiziune 5G, transformat într-un uriaș cazinou prin care ești obligat să treci, să te apropii de masa de joc, purtând mască, indiferent că ești VIP sau simplu cetățean. Îți joci viața o singură dată, live, la ruletă. Simți cum roata se învârtește, repede la început, se lăbărțează, apoi încetinește... Timpul se relativizează și bila neagră înțepenește sau trece pe lângă numărul tău.

Iar Dumnezeu, un dealer oarecare, mai însemnează cu o cruce în listă…

22

Dar să revenim în curtea primăriei. Cei din urmă, X-iştii, reziştii, voiau să construiască pe lac sere experimentale acvatice de mere pe spaliere, dublate de culturi intensive de canabis, căci, după ultima furtună solară şi schimbările climatice, nu mai erai sigur că livezile cu pomi îşi vor putea duce fructele până la cules. Are şi pomul limitele lui, că nu e om! Vrea şi el asigurarea unui acoperiş deasupra capului, că nu ştii ce cade din cer! Iar canabisul se cere pe piaţă...

S-a ridicat Tobârlan ĂlBătrân şi s-a făcut tăcere dintr-odată în curtea primăriei.

— Trebuie să avem răbdare. În pace, fără disensiuni şi scandal. Să aşteptăm să se judece procesul la tribunal şi dăm drumul studiilor de fezabilitate pentru Fermă şi celelalte. Facem să fie totul legal.

A zecea noapte. La Librărie Mon Cher

23

Obișnuiam cum v-am mai spus să fug din București din mijlocul nebuniei orașului, când aveam de terminat câte-o carte și se apropia termenul de predare la editură. Nu era cazul și de data asta. Venisem doar pentru proces.

Am ajuns la Pitești, numai bine să am timp să parcurg filele dosarului și să mă pregătesc oarecum pentru a doua zi când, trebuia să mă prezint la tribunal. N-aveam nicio tragere de inimă, parcă aș fi avut o presimțire. Și dacă am isprăvit de răsfoit, unde era să ajung? Am repetat experiența de la Librărie Mon Cher cu prietenii Ică și Nae.

În seara lui Eminescu lipsise din local patroana, era numai Dan, fostul ei soț ce răspândea în aer din când în când rotocoale de fum dulce aromat de tutun bun din pipa-i de aristocrat sadea. „Albaștrii" mei îmi vorbiseră admirativ despre patronă, nu puteam să o ratez.

Pentru piteșteni, coborând pe strada Sfânta Vineri imediat în stânga înainte de biserică, La Librărie Mon Cher e un loc special. Librărie, ceainărie, bar – toate însumate. Pe deasupra actorii de la teatrul Alexandru Davila aveau aici a doua lor scenă, unde organizau săptămânal lecturi publice.

Ziua lor era miercurea. În restul săptămânii serile fiind ocupate de alte evenimente cu preponderenţă culturale.

Acelaşi public stilat, exclusivist al casei, iubitori de literatură, teatru, film, muzică, dornic să savureze un ceai bun sau un pahar de whisky şi să se relaxeze prelungind momentul poetic, concertul la pian, lectura publică sau lansarea unei cărţi, într-un schimb de idei uneori scăpărătoare care prindeau toată asistenţa.

Rar vedeai o figură nouă! O pisică birmaneză, uriaşă, străjuia la intrarea principală care dădea în librărie, ca un adevărat bodyguard. Chiar dacă s-ar fi rătăcit însetat de băutură vreun neavenit, la întâlnirea privirii sale cu cărţile ar fi dat înapoi. Şi, dacă o mai vedea şi pe Micky, pisica aia specială cât un pui de tigru, n-ar fi mai urcat cu siguranţă pe scări.

24

Trupul perfect relaxat dedesubtul rochiei negre uşoare, elegant de simplă, cu tăietură îndrăzneaţă în acelaşi timp, nu părea stingherit de privirea-mi iscoditoare ce nu se mai putea dezlipi să-l atingă, din clipa când a apărut urcând la etaj pe scara interioară din lemn în spirală, dintre rafturile cu cărţi ce umpleau cadrul până în tavan. Am zărit-o din prima! Cu fiecare treaptă se deschidea în faţa mea îmbogăţind perspectiva.

Când s-a aşezat la masa celor doi domni pictori (Manu Alexei şi Ion Pantilie), picior peste picior, nu departe de noi, susţinând parcă un ritual de vrăjitorie corect alcătuit din mişcări destinse şi zâmbete enigmatice, uşor complice, elibera fără voia ei discret sub croiala modernă, albul pictural fosforescent al pielii. Scânteieri de linii alungite şi uşor curbate,

încurajau excursul pe care ochiul meu care nu era de pictor și-l îngăduia, înainte de a recunoaște că ceea ce percepusem din prima clipă, se împlinea la superlativ. Sânii mici parcă-i simțeam cuibăriți și calzi în căușul palmelor mele ce înfloriseră sub masă precum două corole deschise. Tunsura scurtă, strengărească, accentua o feminitate aparte, liberă și necăutată, dincolo de modele.

S-a ridicat în picioare nu după mult timp, îndreptându-se către masa noastră. Am înțeles că avea obiceiul să-i salute personal mai ales pe cei care intrau pentru prima dată în localul ei. Am realizat că sărbătoarea numai a mea, indubitabil se încheiase, și, cu cât se apropia în rumoarea din sală ca să o pot auzi, mă puteam concentra doar pe mișcarea buzelor.

„Mă cheamă Maria!" Doamne câte Marii!

Conversația cu patroana, chiar dacă pierduse din intimitatea pe care mi-o creasem de unul sigur înainte, mi-a întărit convingerea că am în față un om admirabil. În elocința ei se întrezărea avocatul din cealaltă profesie liberală, pe care o abandonase. Nici nu se putea altfel!... Nimeni nu-și asumă ușor aventura care te poate pierde pe drum!

„Comerțul de carte e ca și cum ai face fum fără foc! Degeaba mijloacele, rețeaua de desfacere, o bază solidă de calcul, dacă n-ai cititori! Cum să fie cultura – o afacere!? Aducem uneori bani de-acasă ca să susțineam ceainăria și barul."

Între timp ajunsese la masa noastră un obiect ciudat, o narghilea. Trecuse din mână în mână, circulând prin sală și incitând mai ales doamnele care se strângeau ciorchine la mese și primeau îmbujorate prima lecție de tras fumul în piept. Patroana ne-a invitat și pe noi să tragem un fum...

*Mă adusese acolo **Lecţia** lui **Eugen Ionescu**. Spun asta ca să nu fiu obligat să recunosc faptul că practic amicii Nicolae Radu şi Vasile Iordache – stârniseră în mine oarece curiozitate vis a vis de doamna patroană, însoţită de dorinţa de a ieşi din hibernarea ce se instala apatică în bârlogul meu la începutul de iarnă. Nu aveam nici timpul, nici starea să mă aşez la scris.*

Am traversat oraşul pe jos printre fulgii primei zăpezi. Ninsoarea de săptămâna trecută se oprise pe autostradă înainte de Piteşti. Când am ajuns la local, am privit mai atent cu ochiul scriitorului spaţiul nu tocmai darnic ca dimensiune, dar plăcut, mobilat cu gust. Mi-a atras atenţia pendula cu limbile înţepenite, eşuată în ţărm ca o corabie din care piraţii jefuiseră tot aurul. Am recunoscut-o imediat, nu era greu. O muzică bună se insinua din pereţii acoperiţi cu cărţi.

Localul era deja umplut de data asta cu multe perechi de tineri. Tineri frumoşi şi cuminţi ce se sorbeau din ochi. Mai abitir, pe măsură ce nu mai aveau ce sorbi din ceştile cu ceaiuri aromate, sau din paharele cu licori speciale, în aşteptarea spectacolului.

Ne părăsise patroana. Îndatoririle o chemau şi am avut timp să continui cercetarea. Trebuie să recunosc, în tinereţea mea fetele nu erau atât de frumoase. Vinovat să fi fost fumul din narghilea? sau fulgii de nea de afară ce dansau bezmetic ca-ntr-o oglindă, în lumina filtrată prin geam.

Lectura piesei, însufleţită mai ales de superba actriţă Luminiţa Borta, mi-a readus în memorie îndrăgostitul din mine, permanent şi absurd de nemărturisit. Spre deosebire de personajul elevei din piesă care nu ştia să scadă, eu nu am ştiut niciodată să adun. Şi, în consecinţă mi-am scăzut mereu din dorinţă.

O seară tristă până la urmă și un nume exotic și nemărturisit din scurta mea listă, încă unul scăzut din raționamente matematice neînțelese, sau simple sunete ce se sparg într-o dihotomie lingvistică, precum niște baloane de săpun în urechile surzilor.

Maria își însufleți porecla, apropiații îi spuneau, Dorami!...

M-au urmărit un timp cuvintele profesorului din piesa lui Eugen Ionescu: „Trandafirii bunicii erau atât de galbeni cum era bunicul care era chinez..." Aveam să aflu curând că Dorami și-a părăsit pe rând ceainăria, librăria, barul, bărbatul și a plecat la Paris cu cel pe care-l cucerise recent, doctorul Costel Dichis. Poate că adunând, n-ar mai fi fost doar un vis absurd dintr-un gând...

25

Numele ți-l poți schimba, dar noblețea nu ți-o poate lua nimeni și îi poți adăuga prin faptele și bunătatea ta, strălucire. Vis a vis de noblețe mi-am adus aminte.

Am cunoscut-o prin anii '70 ai secolului trecut, când se pregătea la institutul piteștean să devină o dedicată profesoară în slujba limbii române.

Tineri, ne învârteam în jurul revistei Argeș, care în acele vremuri își trăia anii de glorie sub conducerea lui Gheorghe Tomozei. E drept evoluam pe orbite diferite, ea aflându-se atunci în cercul lui Ion Popa Argeșeanu (colegă cu el de facultate) pe o orbită mai apropiată de soare (soarele părea atunci să fie Tomozei), iar noi, viitori „albaștrii" cum ne-au botezat securiștii, evoluam cumva la periferie...

O floare rară Flori Badea(!), a cărei frumusețe desăvârșită te tulbura și te intimida în același timp. Dar împrietenindu-se cu Claudia, fata de Duminică a grupului nostru ne-am întâlnit ulterior mai des, uneori la ședințele Cenaclului Liviu Rebreanu, ascultându-ne versurile, ale ei clasice mai muzicale, ale mele albe cu sensuri absconse... Și cu alte prilejuri când s-au ivit, am avut ocazia să-i apreciez nu doar frumusețea ci și modestia.

Așa îmi explic ce mi-a povestit, revăzându-ne după o pauză lungă, trecuseră peste 40 de ani. Își schimbase între timp și numele de floare, cu un nume la fel de potrivit, cel de pe cărți, Domnița Neaga. Mi-a povestit atunci, eu nu mai țineam minte, că într-o seară se făcuse târziu, îi era frică să meargă singură și m-am oferit eu să o conduc la cămin. Până undeva deasupra gării unde se aflau căminele studențești, nu era puțin de mers! Autobuzele nu mai circulau la acea oră.

Tot drumul l-am parcurs în tăcere, schimbând între noi doar câteva cuvinte.

Vorbeam la început de noblețe. Domnița, după ce am reluat legăturile, a citit și a scris despre aproape toate cărțile mele.

Mulțumesc Domniță, la fel ca în tinerețe, tăcut!... Și tu ești Maria chiar dacă n-ai știut!

Și Ana... are mere. Știam că Ana are... din clasa I-a, când doamna învățătoare aducea în clasă un coș plin. Le mâncai cu ochii până-n recreația mare, când le primeai. Mama Anei ne învăța să rostim cuvintele cu voce tare peste bănci.

Ana stătea cu Simona în prima bancă lângă catedră unde doamna aşezase coşul cu mere. Jinduiam la ele, le văzusem încă de dimineaţă trecând pe lângă livadă. Aveau casele în capetele livezii.

Îmi făceau cu ochiul mai ales merele parmen auriu din mărul falnic al Simonei. Îţi furau privirea şi te îmbiau să sari gardul şi să le culegi din pom. Apoi să le duci acasă, să le aşezi pe masă într-o fructieră de argint şi să-ţi umpli casa de bucuria parfumului.

Mărul Anei era plasat mai în fundul grădinii, lângă fântâna din marginea uliţei şi trecând odată mai pe vară să-mi astâmpăr setea, ceva m-a făcut să privesc cu atenţie în frunzişul acela des, fructele încă verzi, ce crescuseră la dimensiunea unei mingi de ping-pong.

A mai bătut un gong şi a venit toamna. Întors la fântână am aruncat privirea dincolo de gard unde merele ionatane, acum coapte ale Anei prinseseră culoare ca nişte bile de foc, cât mingea de tenis de câmp.

A mai bătut încă un gong şi atunci am revăzut-o pe Ana, elegantă, suplă ca o zână, cu o mantie de magician pe umăr, dar în loc de baghetă avea în mână o rachetă Wilson Burn 100.

Îşi aruncase mantia de pe umăr şi continua să lanseze, fără număr merele deasupra capului, câte cinci şase deodată. Le prindea în racordajul rachetei mângâindu-le într-un fel anume şi le catapulta pe rând înapoi, şi acestea se învârteau rotocoale în aer, întrecându-se într-un dans de poveste. Ca şi cum, la o nuntă cu mai multe mirese, n-ar mai fi ştiut mirele care-i este mireasa de fum.

Nu-s multe MariAnele stângace şi SiMonele de mână dreaptă! (Acest text nu-i o greşeală deşteaptă care să confirme regula, nici o divagaţie de la subiect. E un pretext al meu ca o demonstraţie. E însăşi regula definirii afirmative şi alternative a Mariilor din inima mea într-o unică Marie.

Procesul a doua zi nu s-a judecat pe fond şi a fost strămutat la Bucureşti.

A unsprezecea noapte. Cealaltă Marie

26

Recunosc la spital nu poți fi ordonat, nu e cel mai potrivit loc să te poți aduna, să-ți clasezi riguros material cu material recuperat pe stick, din memoria unui hard afectat de implozie sau explozie ce-o fi fost. Nu poți să așezi cât de cât într-un rost și o ordine firească în lista de inventar a cuprinsului cărții tale, toate Mariile din anuar pe care le-ai visat.

Vrei nu vrei, evident mai scapă fără vină, nici vina ta nici vina ei, câte-o străină, și, întâlnind un curs de râu ies din blănurile lor de nurci toate personajele și sar în apă. Dezbrăcate și gălăgioase când ar trebui să tacă, să mă pot concentra, le mai încurci nu-i așa!...

Mai vin și asistentele și nu sunt toate miloase și zâmbitoare, să nu le simți când îți fac injecția. Unele trec prin ac ața ca printr-o vâltoare și te doare când te înțeapă cu acul ăla mare.

— Ține strâns vata pe fesă să nu iasă sângele!

27

Căluţul cabrat de pe botul bolidul roşu necheză scuturându-şi coama relaxat, fără înjurături *de data asta la adresa guvernului. Citise de curând master planul general de transport şi realizase că visul autostrăzii Sibiu-Piteşti, încheia anul acesta, lungul său coşmar.*

Eram de ore bune la volan încă răbdător, nu ajunsesem nici eu la faza înjurăturilor. Discutam ce era să fac, prinşi între două tiruri de marfă cu căluţul cabrat incitându-l să ia atitudine. Prevăzusem întârzierile pe traseu şi îmi luasem o marjă.

De fapt şi la Viena am pierdut timp preţios, când să trec Dunărea ca să ajung la Donauturn. Un carambol oprise mai mult de o oră circulaţia. Nişte protestatari verzi se găsiseră tocmai atunci să ocupe toate birjele din faţa Palatului Schönbrunn, cele din Piaţa Herbert-von-Karajan vis-a-vis de Operă, şi pe cele care staţionau pe bulevardul Rings, îndreptându-le în jos către Dunăre. La ora stabilită au spart barajul spre calea de acces pătrunzând către pod, certându-se cu birjarii care nu doreau să încalce regulile de circulaţie şi să-şi piardă autorizaţiile.

Prins între birje, oricum nu aş mai fi putut întoarce şi nu se făcea să ajung în Bucureşti fără fotografiile promise Mariei. Eu, vânătorul, într-o mână cu arma de vânătoare, ţintind produsele din gama Gerovital H3 Men, pe fundalul panoramat al Vienei văzute din turn. Nefirească viziunea Mariei asupra modului de a face reclamă, cum nefirească a fost prima întâlnire cu ea.

Alergam în parcul IOR, într-o zi de sâmbătă. Mă sperie pragul de 50 de ani peste care am trecut de curând şi de câte

ori am prilejul, încerc toate mijloacele care-ți dau iluzia că îți poți menține mai mult timp tinerețea. Era cald afară. Lacul Titan îmi făcea cu ochiul și cam după doi kilometri de efort în alergare, simțeam deja senzația de răcoare pe pielea transpirată, spintecând apa cu brațele. Dar nu era cu putință apa fiind murdară.

În fața mea după o curbă domoală a aleii apăru Maria, acea Marie de la Radio Cultural pe care o întâlnisem fugar la Pitești cu ocazia Zilei lui Eminescu. Îmbrăcată sportiv într-o fustiță de tenis, ce-i punea în evidență gambele prelungi și pasul elastic de căprioară, neștiind că în spatele ei pând*ea ochiul ager al vânătorului. Ea nu m-a cunoscut pe mine, îmi lăsasem barbă și jurasem că n-o voi rade până nu termin romanul. Am sprintat ca să mă apropii, după care am intrat în ritmul ei relaxat. Mi-a aruncat o privire senină și remarcând excesul de transpirație de pe fruntea mea, zâmbind și-a dus mâna către piept unde avea imprimat pe tricou un desen, dar ochii mei erau mult mai interesați de hulubii ce săltau sub tricou, de parcă voiau să iasă din colivie. Observând derapajul m-a mustrat ștrengărește și încruntându-și ușor sprâncenele a înconjurat cu degetul arătător al mâinii drepte conturul fotografiei (imprimeului) unde dintr-o gentuță cochetă de firmă se ițeau produsele din gama Gerovital H3.*

Pielea frumos bronzată a Mariei, întinsă perfect strălucea părând protejată de un strat fin de răcoare. Mi-a explicat la o cafea unde ne-am oprit la capătul parcului, că promovează produsele Gerovital H3. Ăsta era serviciul ei suplimentar cel de-al doilea job, să alerge în parc dimineața și să ofere mostre potențialilor clienți care puteau fi interesați. De fapt căprioara vâna!… Își ținea geanta cu mostre la barul de la cafenea.

Din vorbă în vorbă, fără să amintesc despre seara ratată de la Piteşti i-am dat întâlnire peste o săptămână. A doua zi plecam la Viena, îmi doream de mult o puşcă de vânătoare, făcusem actele şi trebuia să o ridic. Era cadoul meu pentru Tobârlan ĂlBătrân, *pregătit din timp pentru atunci când voi ajunge* şi eu *pe Insulă. Nu spun cât am umblat ca să obţin anexa 16 şi ancexul. A prins din zbor ideea.*

— Vreau şi eu o fotografie cu tine ţinând arma într-o mână şi *gentuţa cu produsele Gerovital pe care le promovez eu pe umăr. Să ai grijă să se vadă produsele. Am găsit astfel şi motivul să ţi le ofer cadou. Şi mi-a întins toată trusa. Dacă se poate, să faci fotografia din Donauturn în aşa fel încât să se vadă în spate minunata panoramă a Vienei.*

I-am promis, nu ştiam la ce mă angajez.

*— Data viitoare când ne întâlnim, promit vânătorului să fiu o căprioară cumsecade, dar numai dacă îţ*i dai jos barba. Te îmbătrâneşte să ştii!

28

Am trecut într-un sfârşit podul peste Dunăre, după ce verzii care coborâseră în marş au eliberat zona, urcaţi din nou în birje pe cale-ntoarsă de jandarmi şi am ajuns la turn. La intrarea în Donauturn, paza militarizată ne-a condus să facem o fotografie obligatorie. Spaima de teroriştia impus lumii proceduri mult mai stricte. Fotograful, nu ştiu cum m-a citit, dar m-a întrebat româneşte:

— Din Bucureşti amice? Şi atunci am întrezărit posibilitatea de a încerca ceva. I-am explicat că vreau să fac câteva fotografii pentru o reclamă, sus în turn cu arma mea de vânătoare, strecurându-i 100 de euro în buzunar. A dat neîncrezător din cap, dar preţ de câteva minute a discutat cu

cel care părea să fie comandantul. Mi-a făcut semn, surprins și el că s-a putut aranja și am mers împreună cu ofițerul acela să vadă arma la mașină. S-a asigurat că nu am gloanțe în încărcător și ne-am urcat cu toții în lift.

Nu erau mulți turiști. Vizitatorii se înghesuie spre seară, după ce se aprind luminile orașului. Atunci sunt imagini unice. I-am dat Nikon-ul și camera mea pentru filmat amicului fotograf, rugându-l să mă ajute.

— Nu vă speriați, filmăm doar câteva secvențe pentru un film. Le-a spus binevoitor în engleză omul meu, celor trei bătrânei ce se urcaseră odată cu noi în lift. Păreau puțin îngrijorați.

Am rezolvat la modul incredibil acolo sus problema mea și iată-mă acum prins între tiruri pe Valea Oltului unde se lucra intens și conversând cu călușul cabrat, după ce mai recuperasem din timp pe autostrăzile Ungariei.

29

Ajuns acasă în București am intrat mai întâi în baie. Mi-am privit în oglindă fața obosită. Ridurile din colțul ochilor se adânciseră, părul murdar era înspicat de mătreață. Nu identificasem încă șamponul cărui hotel era vinovatul. Serviciul mă obliga să frecventez hotelurile, aveam procese în diverse locuri...

A doua zi joi aveam procesul Tobârlanilor la Curtea Supremă. Tata îmi lăsase dosarul explicându-mi în scris pe o foaie că el nu putea să fie prezent pentru că trebuia să pledeze în procesul lui Gogu, fratele lui mai mare, acuzat de terorism de către ruși, la Curtea de la Geneva. Îmi mai scria că Guvernul și-a schimbat avocatul și voi avea o sarcină grea. Cea pe care o angajaseră guvernanții, fiind o studentă de-a

lui deosebit de capabilă care se mutase la baroul celest de avocatură prin transfer de la Cluj, după un accident teribil cu maşina. Aceiaşi maşină primită cadou de la Costel Dichis înainte de divorţ. Am făcut duşul şi m-am culcat.

Nici nu ştiu când a ajuns Oana acasă, nu m-a trezit.

29

În somn am avut un vis ciudat. Se făcea că unchiul Gogu, cel mai mare dintre cei opt fraţi ai lui tata, de plictiseală s-a gândit să plece temporar de pe Insula Tobârlanilor. Îşi amintise cum în tinereţe fugise de la şcoala de popi din Curtea de Argeş, unde era elev. Sărind gardul, înainte să plece spre Bucureşti cu trenul, a trecut în partea cealaltă, la maici. Aşa erau aşezămintele înainte de război, popii şi maicile gard în gard.

A dus-o acolo la maici o săptămână ca-n sânul lui Avraam, trai pe vătrai. Nu-i mai dădeau drumul ucenităle Domnului, ăle mai tinere, să plece. Nu avea pe-atunci noţiunile clare de câtă plictiseală practic ai parte în rai, dar la maici nici vorbă de plictiseală!

Nu de maici i se făcuse lui dor. Alt rai de pe pământ îl avea în vedere. Raiul trăit dimpreună cu Sandu Leră, un prieten, fost prefect. Mulţi ani la putere în Transnistria, la Ovidiopol. Undeva pe lângă Odessa. Aveau bani de nu se mai terminau(!)... Cu toate rusoaicele după ei(!). De la ele învăţase „oci ciornia o ci craci avea", imnul lui personal de se trezea câteodată cântând cu voce de bariton la Cârciuma lui Nilă de pe Insulă. Până ce venea Lenuţa, soră-sa de peste drum, din stabilimentul Miţii, nesuferita aia de soră mai mare, moralista întruchipată(!), ce-şi deschisese un lupanar la Crucea de piatră.

Ce-o fi fost în mintea ei? La ce ar fi fost bun un bordel pe insula unde locuiau numai neamuri?... Și sfinții, dacă și-ar fi dorit să se spele de păcate, ce le-ar fi trebuit să treacă prin apă(?), că ei aveau aripi!... Doar pe Lenuța o asculta Gogu, îl lua și-l ducea la ea în cameră să-l potolească, să nu audă ĂlBătrân!

Ca șef mecanic la aviație în timpul războiului, cel de-al doilea, avea în minte un plan. Îl oripilase ce văzuse la televizor că făcuseră rușii, când au invadat Ucraina și era complet bulversat. Nu înțelegea de ce americanii și vesticii în general îi dotaseră pe ucraineni cu armament modern, rachete cu rază medie de acțiune și celelalte, dacă nu-i dădeau voie lui Zelenski și militarilor săi, să-l folosească.

Abia aștepta să se urce într-un F16 și zburând deasupra Kremlinului să-i arate lui Putin ce înseamnă mânia cerească!

De-aia, când a părăsit Insula, s-a oprit direct la Baza 71 Aeriană General Emanoil Ionescu, de la Câmpia Turzii. N-o să vă vină să credeți, dar intrând într-un bar în oraș să bea o cafea, i-a apărut pe telefon un semnal că era aproape într-o rază de 10 metri, Titi Epure, vechiul lui prieten, cel din *Casa roșie*.

În sistemul ceresc sau stelar cum vreți să-i spuneți, ei între ei, cei știi, se semnalizează când se întâlnesc, mai ales dacă se cunosc. Din vorbă-n vorbă au convenit că intenționau cam același traseu, cu o scurtă escală în Ucraina.

— Gogule, da tu știi că acolo rușii au mutat iadul! Eu măcar știu că am de ce risca. O caut pe Mașenka, n-am mai văzut-o de când avea două luni, prima mea fată născută din legătura cu Mașa, cea care m-a înviat, rănit grav fiind, sco-

ţându-mă din groapa cu morţi şi m-a îngrijit luându-mă acasă în căruţă.

Cât am fost viu, aşa a fost viaţa, nu că aş fi uitat, n-am putut ajunge la ea!

În viaţa de-acum, asta mai slobodă de apoi, unde suntem noi nu e târziu niciodată. Nu că aş mai putea schimba ceva, aş vrea doar să dau de urma ei şi să ştiu ce face, cum a ajuns. Pentru liniştea ei şi a mea nu m-aş arăta, aş continua să rămân ascuns. Tu pe cine vrei să cauţi?

— Nu voiam să-ti spun, era taina mea pe care n-aş fi vrut s-o ştii, dar dacă m-ai întrebat... Pe Sandu Leră îl caut că el era tartorul! Să-mi dea şi mie câteva rusoaice mai focoase împrumut. Să le duc Miţii, că dă faliment cu Crucea ei de piatră pe Insulă.

A douăsprezecea noapte. Avocat de succes

30

Sunt în întârziere. După orarul meu ar fi trebuit să fi servit deja micul dejun și să fiu în drumul către Palatul de Justiție. Oana tocmai ce venise de la aeroport și cât își desfăcea bagajele m-am gândit(eram într-un mic război) că un armistițiu între noi n-ar strica, mai ales că azi era și ziua ei aniversară. Pregătesc deci micul dejun pentru doi. Citesc cu voce tare din rețetarul curei de slăbire și înmulțesc cu doi ca să nu mă încurc. Împlinisem ca greutate în kilograme, centenarul... La ea – era doar o cură de întreținere.

Mi-am pus boneta de chef bucătar, pentru atmosferă. O aveam de la un turc. Citesc. Patru ciupercuțe, două ouă, fără ulei cu puțin unt trântit în castron cu mărar peste câțiva tăiței de bacon tăiați mărunt și puși la foc mic, în tigăița specială. Toate înmulțite cu doi. Alături într-un ibric mic, foarte mic de alamă, îi cam ardea coada... „Nu-i o dramă, nu bagi în seamă, mai faci sacrificii când abuzezi din timp în timp de delicii!". Sfatul ăsta îl știam de la Maria.

Cafeluța fierbea. Două cești fără nici un procent de zahăr prefiert în apă, să-mi asigure confortul și resortul

unui trai de mahăr decent, jumătate în rai, jumătate în groapă evident...

Scot ciupercuţele pe masă şi ouăle din frigider. Tai baconul tăieţei. Îl pun în tigaie cu puţin ulei, nu am unt. Ouăle tari nu se-ndoaie parcă au coaja de fier! Mă chinui, dar până la urmă reuşesc. Nevastă-mea dă drumul la televizor, tace şi mă lasă în pace discretă să mă desfăşor, ca şi când am fi rămas singuri pe planetă într-un viitor nu prea îndepărtat. Mai trage din când în când cu ochiul pe vizor să nu fac vreo năsărâmbă!

Şi, cum e natura strâmbă câteodată, taman în clipa aia intră soarele într-un dâmb de nor. Virez ca din avion cu tigaia şi deversez interiorul ouălelor ţintind chiuveta. Cojile le expediez direct în castron...

Gălbenuşul pe rozeta de scurgere, e ca ochiul boului în faliment! Ochiul sau boul?... Nu, oul evident!

În acel moment mi-aş fi dorit o disjungere de la eveniment. Bine că nu l-am întins pe covor(!)... Nu pricep de ce râde nevasta!...

Başca după treaba asta, ea nu preferă cafeaua fierbinte, o turnasem în ceaşcă dinainte şi o băgasem în congelator să se răcească. Nu mai ieşeau aburi din ea... Îngheţase. Aşa ceva!...

31

La proces, avea dreptate tata, s-a dovedit că Maria era o avocată de succes.

Admit că poate fi o confuzie aici. Maria pe care o ştiţi voi şi o ştiam şi eu, prietena mea profesoara, îşi alesese în cer să-şi continue facultatea frecventând cursurile la zi, cu toate

că-și putea alege doar să dea un examen de echivalare a studiilor sau pur și simplu putea opta, conform amendamentului 317 din Carta Cerească, să-și întrupeze sufletul după înluminare la vârsta care își dorea să ființeze în lumea cerească și putea evident să-și aleagă automat profesia pe care și-o dorea, atașându-și doar un CIP la CV. Dar ea, când și-a luat viața de la capăt a dorit s-o continue de unde se oprise, prea brusc, prea nedorit, căci îi plăcuse ce trăise până atunci.

Considerând că nu-i o rușine să-i apere pe mafioți, asta îi era profesia nu avea de ales, a fost de acord să pledeze de partea guvernului în procesul Gușterilor. Îi parcursesem CV-ul în portofoliul de prezentare. Nu pierduse niciun proces. Nici n-avea cum! Am văzut-o la tribunal. Când se ridica în picioare să se-arate la bară ca să vorbească, părea că peste sala de judecată se pogoară o mană cerească. Mie, biet faun, mi se îndoiau picioarele și cădeam în scaun. Îmi scădea tensiunea, pulsul o lua în răspăr...

Părul ei în valuri scuturat pe frază se înfoia mătăsos ca lâna de aur. Mă treceau fiori și biet păcătos, păream mai mult berbec decât taur! Înțelepciunea mă lăsa dureroasă și-mi venea să-mi spun de trei ori rugăciunea și să plec acasă!...

Adevărul e că picioarele-i superbe, prelungite în tocuri înalte cu rochița mulată-mprejur, ușor ridicată pe cur, aveau un luciu aparte și când pulpele pendulau frecându-se între ele ca două parabole paralele, jur pe Sfânta Scriptură, pe moment se scurtcircuita ceva în natură.

Evident și judecătorul, și martorii jurați, în aceiași măsură băteau ritmul și visau cu ochii crăpați. Iar Maria dansa pe muzica vorbelor, argumentat, de parcă ar fi avut de apărat un conclav de îngeri, nevinovat.

Astea sunt momentele dinainte ca judecătorul să ne cheme la el în cabinet şi s-o întrebe în puţine cuvinte, discret, ca la linia fierbinte:

— Maria, tu cu ce te epilezi?... Şi ea să răspundă apăsat.

— Ceară de epilat de unică folosinţă cu azulena şi uleiuri. La sfârşit dau cu aloe vera… Nu e cu putinţă! Eu aş fi gândit ceva stelar!…Mi-am scos din buzunar carnetul pe sub masă. Bucuros că i-am aflat secretul am notat azulena, spre ştiinţă pentru Oana mea de-acasă.

— Ia de vezi amice! Numai ce zice diva către mine!... Sigur nu mă recunoscuse, desigur barba!... Tăcusem tot timpul cum tace iarba, să nu mă trădeze glasul. Şi, apucându-mă de mână mă conduse cu mâna ei pe coapsă până sus cât să se prefigureze Olimpul! Aş fi stat acolo dus în amuţire o săptămână, o viaţă, lunecând pe pulpele ei fine şi desenând pe gheaţă subţire, piruete cu mâinile patine... Simţeam că se întunecă ceva în mine! Iar guşterii aşteptau un răspuns. Greu răspuns, adevărul ascuns!...

Mai e sau nu Maria pe care o ştiam eu?

32

Procesul a rămas în pronunţare.

Pe seară m-am întors acasă floare la Oana mea şi, i-am adus cadou licoarea preferată, Sânge de bou, sau taur... aşa ceva!... Şi cinci cutii de ceară cu azulena. Când a văzut cadoul m-a certat luându-mă la mişto.

— Cu astea *tată*, să te speli pe cap! Că eu folosesc aparatul de epilat definitiv cu lumină intens pulsată. Silk'n Flash & Go. Soţia nu-i o divă, e o femeie activă, n-are tocuri înalte. Ce poveste să-i spun? Cum lunecam pe pielea celeilalte şi-

mi dădea fiori la atingere? Ce eram nebun!... Lovit de tramvai!?...

După stingere, pui scara și cobori din rai, mulțumindu-te cu ce ai!

A treisprezecea noapte. Maurul

33

Dimineața către ora 10 l-am sunat pe Ică. Nu știu ce m-a împins, dar trebuia să discut cu cineva ca să mă limpezesc. Ieșisem din spital și parcă se epuizase acolo toată scrierea creativă de care eram în stare. Romanul avansase destul de mult dar intrasem într-un blocaj care mi se părea că se prelungește foarte tare. Nu vedeam cu niciun chip finalul. Mă deranja barba și pe deasupra trebuie să mă întâlnesc azi cu Maria să-i duc fotografiile de la Viena și îi promisesem că mă rad indiferent că voi termina sau nu cartea.

Miza era mare și de câte ori mă aflam într-un impas, la el sau la Nae apelam pentru o idee salvatoare care de cele mai mute ori, venea. Numai că Nae își pierduse vederea dintr-o operație nefăcută la timpul ei și nu apucase să citească ultimele capitole. Bine măcar că reușise pentru liniștea lui să scrie cinci cărți.

La capătul celălalt al firului nu răspunde nimeni. Soneria telefonului sună în gol, nefiresc de lung; o dată, de două ori. Număram apelurile și ecoul l-am simțit în inimă cum se strânge ca un pumn într-o străfulgerare de gând tul-

bure la nivelul sinapselor și acestea îl resping...

Într-o logică a întâmplării putea fi orice! În ultima săptămână cât am stat internat, îl sunasem în fiecare zi. Precis se întâmplase ceva. Mai scăpase telefonul în vasul de la toaletă și două zile jumătate i-a trebuit bateriei să se usuce. Altădată, mai înainte prin 2010, vara,venisem din București. Definitivam Dosarul albaștrii atunci și căutam liniște.

Și-a uitat telefonul când să plătească în complexul de unde se aproviziona cu alimente, pe Craiovei lângă fostul cinematograf Dacia, dar blonda de la casa de marcat îl știa. Omul care își lăsa câinele la ușă când intra în magazin și câinele își aștepta cuminte stăpânul să se întoarcă.

A recuperat Nokia de la casieriță în ziua următoare, când și-a refăcut traseul în minte și spera să găsească obiectul acolo. L-a găsit, oferindu-i casieriței drept recunoștință un trandafir pentru zâmbetul ei.

Apoi a traversat strada, amândoi în aceeași lesă. Maurul s-a așezat pe o bancă și Ela întinsă la picioarele lui în părculețul din fața blocului meu, așteptându-mă să cobor. Așa ne-am petrecut în discuții îndelungi, zilnic, câteva luni bune în vara aceea, citindu-i fragmente din manuscris, în paralel cu notele informative din dosarul de la CNSAS și încercând să punem ordine în memoria fricilor care ne despărțiseră, zidind între noi patruzeci de ani.

Cum au trecut acei ani de singurătate autoimpusă în care ni se părea că securitatea era cu ochii pe noi tot timpul?... Să nu cumva să reluăm legăturile vechiului grup(!).

L-am regăsit și pe Nae, și pe Gicu, și pe Geo în vara aceea și dialogul între personaje a prins consistență în bula noastră din părculețul dintre blocuri. Ulterior i-am reinclus

şi pe ceilalţi, pe rând… Memoria mea afectată probabil de la tratamentul cu xanax recomandat de doctoriţa Eremia de la Laboratorul de Sănătate Mintală. (O lună întreagă n-am lipit geană pe geană după nopţile petrecute la securitate şi după procesul de demascare publică de la Casa elevilor şi studenţilor. Îi vedeam pe securişti urmărindu-ne peste tot, rămăsesem cu sechele. După zeci de ani când am scris Dosarul Albaştri, aveam nevoie de sprijin să pot discerne între realităţile trăite de noi şi fabulaţiile dosarului primit de la arhive.)

34

Maurul nu se simţise prea bine în ultima vreme! Vorbeam aproape zilnic la telefon, mai ales după ce îi murise câinele. Nu mai era obligat să iasă afară, nici nu se mai putea de când cu covidul şi chinul de a coborî şi urca scările înapoi. Nu-şi mai găsea justificare efortul. Ela a murit de bătrâneţe. Lacrimile din ochii ei mari şi blânzi, se mutaseră temporar în ochii lui, simţeam asta în tremurul vocii.

Ultima dată, era târziu, mă întindeam grijuliu în patul acela de spital care scotea un zgomot infernal de la *protecţia* de plastic a saltelei. Atingând fără să vreau *touchscreen*-ul, am sunat pe numărul lui şi am închis cât am putut de repede. M-a sunat înapoi şi deschizând telefonul, am auzit un *alo* stins, nelămurit de ora nepotrivită. Mi-a răspuns şi eu n-am zis nimic, am închis.

Nu era prima oară când telefonul meu îmi făcea figuri şi rătăcea pe potecile sale bătătorite, urmându-mi gândurile. De obicei schimbam câteva cuvinte explicând conjunctura şi speculam momentul intrând în dezbaterile noastre lungi. Îl puneam la curent cu ce mai scrisesem şi îl simţeam

mustăcind mulțumit… Totuși acum era dincolo de miezul nopții și glasul întors de departe parcă nu mai era al lui!

M-a frapat la el când în *Dosarul Albaștrii* a trebuit să descriu momentul acela, scena regizată de securiști a „demascării noastre publice" ca „dușmani ai poporului". Când ni s-au pus în cârcă fapte neadevărate, inventate de ei, într-un scenariu prost, fără nicio noimă. Maurul fusese obligat atunci să citească un text scris de ei în care recunoștea că au fost unele greșeli de tinerețe din partea noastră…

A crezut că îl vor lăsa astfel să-și termine facultatea, i-au promis! Era student la regie teatru, coleg de grupă cu Alexa Visarion. Nu l-au lăsat!... Era periculos de deștept pentru o scenă cu vizibilitate atât de mare. Cu siguranță ar fi ajuns un regizor bun.

Dacă mi-ar fi cerut atunci în parc să schimb textul, să trec peste momentul acela teribil care l-a marcat și pe el și pe noi, sunt sigur că aș fi rescris pasajul, dar nu mi-a cerut să modific nici un cuvânt!...

Telefonul lui Ică nu se mai afla în rețea.

A paisprezecea noapte. Finalul

35

Dezavuez lucrurile rele pe care le-am spus despre Spitalul Ana Aslan. În ciuda colportărilor mele țintite, am reușit să reconstruiesc aici un roman aproape întreg pe care îl crezusem pierdut! E un loc binecuvântat de Dumnezeu și dacă ai puțin noroc, afli încă de pe holurile instituției, cum poți regăsi calea soluției spre o sănătatea înfloritoare, garantată de normele constituției. Chiar înainte de a intra în cabinetele medicilor la care ești programat. Vorbesc dintr-o experiență recentă, nu spun povești.

Așteptam pe hol să vină cardiologul de la raportul de gardă, să-mi pună holter-ul pentru tensiune, ca să poată apoi descâlci și face ordine în înțelepciunea lui, în hârtii și ulterior în bătăile uneori descreierate ale inimii mele, încercate de-a lungul vieții de prea multe Marii și scrisori neexpediate la post restant…

Pe hol așadar lăsând inima de-o parte în așteptare și ascultând povești, am aflat instant tratamentul minune pentru păcătoasa mea de artroză la genunchi, că ea mă supără cel mai tare, nu inima.

Un domn vioi, fost inginer de sonde pe vremea lui Ceaușescu, arăta în poză ca un măslin pe rod la 83 de ani. Nu-i dădeai cincizeci! Se trăgea dintr-o familie cu cincisprezece frați și surori. Treisprezece dintre ei trăitori și nu era el capul de pod. În scală, sora cea mai de sus, Serafica, împlinise 99 și n-avea nici o boală! Mi-a spus și secretul longevității lor.

„Noi venim la spital pentru că avem pile de când trăia Ana Aslan, nu pentru că am fi bolnavi! I-am dus pe ai mei pe rând pe toți câteva zile în Africa, în câmpul petrolier. (Nu era de colea să fi inginer român la petrol, în vremea lui Ceaușescu!).

Aveam cunoștințe de la un african bătrân și am făcut fiecare dintre noi, câte douăzeci de ședințe a câte două minute, întinși la soare, cu împachetări de nisip fierbinte, în deșert. Două minute la șaizeci de grade, fiert, copt, fără umbrelă. Așa am scos toate bolile din noi!"

Asta e!... La anul tot vara, planul e să plec în Sahara, scap de artroză și poate mai scriu și o proză!...

36

Am intrat în baie hotărât sub jetul de apă, întinzând pe pielea umedă gelul de duș Gerovital H3, masând ușor suprafața pielii. Un efect reconfortant parcă trecea dincolo de pelicula subțire, energizant și răcoritor, însoțit de un miros discret și plăcut ce-mi stârnea simțurile. Am trecut apoi la partea cea mai grea. Trebuia să mă eliberez de barbă. Mă obișnuisem cu chipul acela și mărturisesc nu mi-a fost ușor.

M-am frecat bine cu spuma de ras Gerovital H3 Men, cadoul căprioarei, descoperind apoi sub lunecarea grijulie a aparatului de ras, o față proaspătă. Doar că sub urechea

stângă mustise un firişor de sânge. Nu simţisem tăietura. Mi-am masat faţa cu balsamul după ras Gerovital H3 Men. Textura uşor non grasă a balsamului a intrat imediat în pielea ce a devenit moale şi mătăsoasă, iar rana de la ureche s-a închis aproape instantaneu.

Corpul destins după duş era pregătit pentru vânătoare. Am folosit antiperspirantul şi am văzut atunci că rămăsese din gamă, un singur produse nefolosit. Crema antirid Gerovital H3 Men. Nu încercasem niciodată vreo cremă. Sincer, cremele le credeam doar pentru femei. Citisem undeva pe un site că femeile au pielea specială, cu un conţinut mic de collagen şi un nivel de sebum mai scăzut. Transpiră mult mai greu decât pielea bărbaţilor, iar în ceea ce priveşte ridurile, la femei apar mult mai repede, dar tendinţa e că sunt mai superficiale decât la bărbaţi.

M-am uitat atent, ridurile mele se adânciseră pe frunte. Am citit, căprioara îmi lăsase şi un prospect. Crema Gerovital H3 Men luptă împotriva semnelor vizibile ale îmbătrânirii, hidratează în profunzime, reduce adâncimea ridurilor fine, conferă fermitate şi tonicitate pielii.

Eram gata. Vânătoarea putea să înceapă. Am format numărul de telefon, explicându-i căprioarei cum să mă recunoască fără barbă. Tonul meu sigur, încrezător, era al unui vânător adevărat. Întrebând unde-i mai uşor să ne întâlnim, ca să îi aduc fotografiile, de la capătul firului am auzit glasul ei cristalin.

— Ca să nu greşim îţi dau adresa de acasă. Am pregătit o pulpă de căprioară în sos de vin...

37

Maurul s-a stins! Am aflat la două luni după convorbirea eșuată. L-am bătut la cap pe Nae aproape zilnic, să meargă să-l caute. Unde să-l caute? Nu-i mai răspunsese nici lui la telefon, brusc. Și mai era și covidul, problemele lui de vedere, cum să meargă, trebuia să fie însoțit... A aflat până la urmă că îl luase pe Ică una din fetele lui (avea două, cea care e antrenoare la judo) la ea acasă, bolnav.

Ieri, în zi de Crăciun, sora lui Nae a primit răspuns la un SMS pe telefon de la cealaltă fată a maurului stabilită în Germania. De două luni avusese premiera, fără spectatori din cauza covidului, printre stele, cu mari actori... Și noi albaștrii, prietenii săi, l-am lăsat singur, fără a-l putea aplauda și rechema la rampă.

De-aș fi știut la timp i-aș fi dat tatălui meu semn să meargă el măcar de pe Insulă să-i vadă spectacolul. Sau măcar Titi și Victoria că-l știau pe Ică și ei, de la nunta mea cu Oana, când l-am avut frate de ginere.

38

Am rămas dator să vă spun cum a decurs întâlnirea cu Maria, acea Marie de la Radio Cultural, căprioara, la ea acasă undeva prin cartierul Titan. Cumpărasem două sticle de Alira, un Grand Vin Fetească Neagră 2011 – podgoriile din zona Aliman-Rasova ale județul Constanța ce beneficiau de contribuția unui vinificator francez renumit, Marc Dworkin, îndrăgostit de România.

Se simțea de pe scară apetisant, mirosul de vânat pregătit la cuptor. S-a luminat când m-a văzut fără barbă.

— Halal vânător!... N-am să te iert niciodată că ai stat pitit în iarbă atât şi ca o revelaţie, instant... că m-ai ţinut la Piteşti nemâncată. Mi-a sărit de gât şi m-a sărutat. Uşa de la dormitor era deschisă, întâmplător sau nu şi un pat imens, mai ceva decât patul lui Sicomet, primul soţ al Miţei, jidanul ăla bătrân cu trei neveste din romanul meu Guşterele. Dormeau toţi patru în el fiecare cu plapuma lui.

Parcă nu mai avea răbdare patul, întins cât era dormitorul de mare, gata să-şi intre în funcţie, descris în paginile romanului Guşterele. I-am făcut din ochi un semn de întrebare Mariei, a zâmbit.

— Nu acum! Ai să te miri dar avem musafiri. Două prietene din studenţie, prietene bune amândouă, avocate, ieri au venit. Una de la Paris şi cealaltă mai glumeaţă, zice că vine din cealaltă lume, din Paradis. A avut ieri un proces.

Mi-a deschis uşa în living şi cu adevărat a picat cerul pe mine şi probabil am simţit ce simţise Lenovo al meu, laptopul, când i-a crăpat hardul de la implozie sau explozie ce-o fi fost. În faţa mea cele trei fermecătoare Marii blonde, drone vii, se ridicaseră în picioare şi se învârteau nedumerite în jurul meu. Ba ar fi vrut să mă atace, ba să mă dezbrace! Ştiu şi eu?...

Ce-o vrea Dumnezeu!

Am scos inspirat din geantă fotografiile de la Viena şi vinul. Atmosfera s-a înseninat pe loc. Ne-am aşezat în jurul mesei, am servit din pulpa de căprioară, mai mult eu, ele mai puţin spre deloc. Ne-am amintit, am râs trecând prin toate stările, am băut vinul, mai că nu ne-a ajuns(!), ne-am pus întrebările, fără să dăm ultimul răspuns, aşteptatul răspuns, cel care cu cât trecea timpul parcă se insinua stăruitor...

„Gustăm sau nu Paradisul deplin împreună în patul lui Sicomet din dormitor?"

Trei iguane sa-MARI-tene vegetariene și un guștere scorpion (născut în noiembrie), omnivor...

Ce destin! Ne-ar mai trebui măcar o sticlă de vin!...

*

Am întrebat-o pe Oana deschis, sorbind din cana de cafea dimineața în foișor, oarecum gomos.

— Am avut un vis azi noapte, visul, frumos ce să spun, nu regret nimic(!)... Tu ce crezi Oană dragă, sunt un pic prozator, sau mai de grabă poet?...

— Ești un Guștere păcătos, cam fără vlagă și mai degrabă nebun!..

Cuprins

Mesajul autorului / 7
Crescătoria de Guşteri / 9
Prima noapte. Reconstituirea / 10
A doua noapte. Aniversarea / 17
A treia noapte. Lecturi / 27
A patra noapte. Ana Aslan / 36
A cincea noapte. Maria / 40
A şasea noapte. Ana Aslan / 58
A şaptea noapte. Merişani / 61
A opta noapte. Două lumi / 72
A noua noapte. De ziua lui Eminescu / 77
A zecea noapte. La Librărie Mon Cher / 84
A unsprezecea noapte. Cealaltă Marie / 92
A douăsprezecea noapte. Avocat de succes / 100
A treisprezecea noapte. Maurul / 105
A paisprezecea noapte. Finalul / 109

De același autor

- Tobârlanii
- Casa roșie
- Ferma Guşterilor

Tiparul executat de
EDITURA HOFFMAN SRL
Tel: 0740.984.910
contact@editurahoffman.ro
www.EdituraHoffman.ro
Contravaloarea timbrului literar se depune în contul Uniunii Scriitorilor din România